GLOBAL Pazarcık

BAĞIMSIZ EKONOMİ TOPLUM TARİH VE KÜLTÜR DERGİSİ **MART 2010 · SAYI 4**

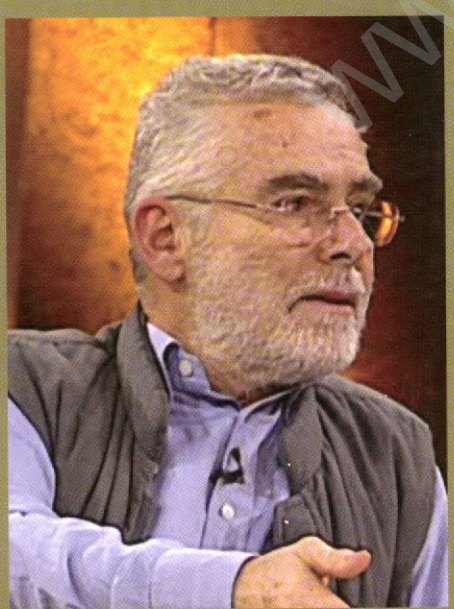

Ezber bozan entellektüel
BASKIN ORAN

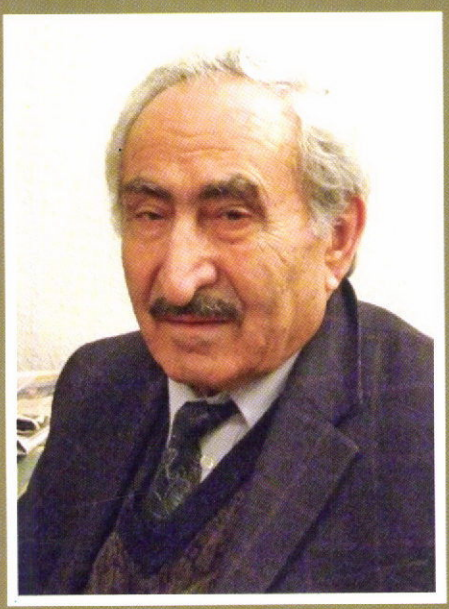

Seksenlik Sivas çınarı
MAHMUT GÜLÇİÇEK

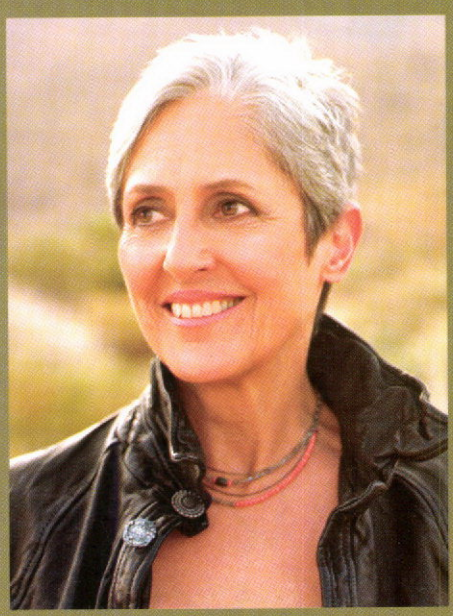

Özgürlük şarkılarının efsane sesi
JOAN BAEZ

Geçmiş Zaman Olur ki ...

... Hayali Cihan Değer

Zamana yolculuk...

"1937'de seyyar fotoğrafçılar köylerde gezerken Karacaören köyümüzde, kapımızın önünde, çekilen bir resim. Resim, annem Sabire, bacım Sedef ve beni gösteriyor. Üzerimizdeki elbiselerimizi annemizin kendi elleriyle diktiğini hatırlıyorum."

Mahmut Gülçiçek

www.arsivakurdi.org

Önce İnsan...

BİZ OLMASAK

Biz olmasak gökyüzü
Biz olmasak üzüm

Biz olmasak
Üzüm göz, kömür göz, ela göz
Göz ile kaş, öpücük, nar içi dudak

Biz olmasak ray
Dönen tekerlek
Yıkanan buğday
Ayın on beşi
Güzel değildir

Biz olmasak
Taşova'nın tütünü
Kütahya'nın çinisi

Yani bizsiz
Anne dizi
Kardeş dizi
Yar dizi
Güzel değildir.

Enver Gökçe

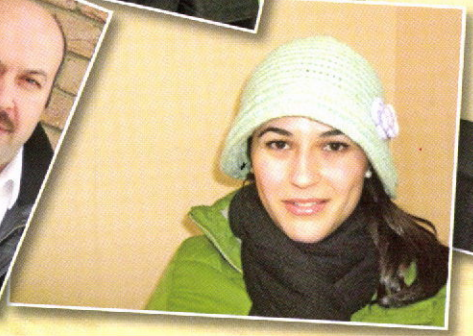

Hatıralarınızı bizimle paylaşın...
Fotoğraflarınızı gönderin
yayınlayalım...

100 yıllık görkemli gelenek

8 Mart Dünya Kadınlar Günü

8 Mart Dünya Kadınlar Günü, bu yıl özel bir anlam ifade ediyor. 8 Mart bu yıl artık 100 yıllık bir gelenek anlamına geliyor. İlk olarak bundan yüz yıl önce, 1910 yılında Alman Sosyal Demokrat Partisinin unutulmaz kadın önderlerinden **Clara Zetkin**'in önerisiyle kutlanmaya başlamıştı. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü, hem kadınların hem de bütün emekçilerin yeryüzündeki ortak mücadelesinin görkemli bir zaferidir. Başlangıçta sadece komünist hareketin sahip çıktığı bu gelenek, tarihin akışı ile birlikte bütün insanlığa mal olmuş ve bütün dünyanın gündemine taşınmıştır.

Bu önlenemez yürüyüşün sonucu olarak da 1977 yılında Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen bir gün olmuştur.

Köln Pazarcık Kültür Merkezi de 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü bu yıl özel bir programla kutladı. Canlı ve sıcak bir atmosferde gerçekleşen programa çok sayıda Pazarcıklı katıldı. Başkan Gülgün Gürbostan'ın günün anlamına ve önemine dikkat çeken konuşmasından sonra müzik, folklor ve halaylarla geç saatlere kadar devam eden güzel bir kutlama oldu. Pazarcıklı sanatçılar Ali Dapar, Sevtap ve arkadaşları güzel bir müzik ziyafeti verdiler. Kutlama kapsamında ayrıca bir de resim sergisi açıldı. Yazı kurulundan arkadaşımız **Özlem Buğday**'ın karakalem kadın motiflerinden oluşan sergi, yoğun bir ilgi ile karşılandı.

Karakalem kadın motifleri sergisi
Özlem Buğday

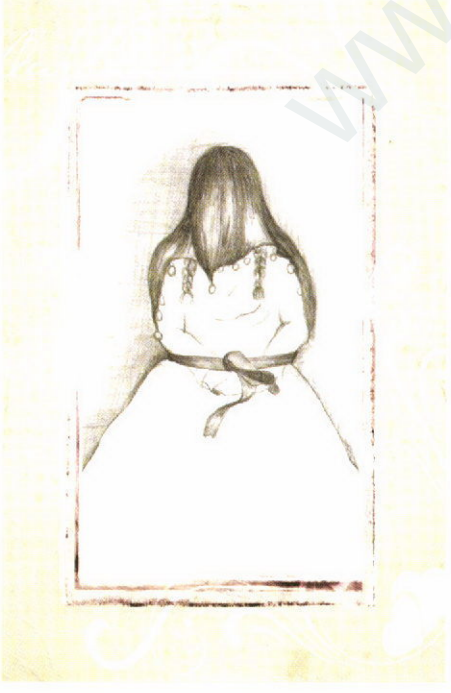

www.arsivkurdi.org

Demokrasi **feminin** bir sistemdir

Kadınlar toplumun aynasıdır. Eğer bir toplumun gelişmişlik seviyesini ölçmek istiyorsanız, başvuracağınız en önemli parametrelerden biri, kadınların toplum içindeki yeri ve konumudur. Kadın-erkek eşitliği çok önemli bir toplumsal ve siyasal seviye göstergesidir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında kadınlara sağlanan eşit oy hakkı, hep Atatürk devrimlerinin en büyük başarılarından biri olarak sunulmuştur. Pek çok ülkeye göre de gerçekten ileri bir adım olmuştur.

Ama bugün gelinen nokta tam manasıyla içler acısıdır. Bugün TBMM'de kadın milletvekillerinin oranı % 4,4'dür.

Türkiye, kadınların meclisteki oranı itibariyle en geri ülkeler liginde yer almaktadır. Ligin diğer takımları ise, bir şeriat devleti olan İran, Nijerya ve Mısır gibi ülkelerdir.

Örneğin Pakistan (% 20,06) Türkiye' den beş kat daha ileridedir. Tunus, Suriye, Sudan, Fas ve Cezayir dahi daha iyi durumdadır. Şu rakamlar her şeyi açıkça izah ediyor:

Pakistan 20,6 - Malezya 14,5 - Tunus 11,5 - Suriye 10,04 - Sudan 9,7 - Fas 6,1 - Cezayir 6,0 - Türkiye 4,4 - İran 4,1 - Nijerya 3,3 - Mısır 2,4

Bir ara Malezyalaşıyor diye bir korku kampanyası vardı. Başını Hürriyet gazetesinin çektiği bu kampanya, Türkiye'nin geriye gittiğini iddia ediyordu. Halbuki rakamlar Malezya'dan zaten üç kat geride olduğumuzu gösteriyor.

Türkiye neden bu kadar geride? Çünkü Türkiye'de erkeklerin ve erkekliğin hakim olduğu bir sistem var. Erkek değerlerin bu kadar hakim olduğu bir yere demokrasi de kadınlar da uğramaz. Erkek millet olmakla övünülen bir ülkede, bir erkeklik mahareti olan askerliğin vesayet altında tuttuğu bir ülkede demokrasi de nefes alamaz, kadınlar da.

17 bin faili meçhul cinayeti normal gören siyasal bir sisteme kadınlar elbetteki itibar etmezler. Kadınlar böyle bir sistemde kendilerine yer bulamazlar. Çare demokrasidir. Kadınlar sadece demokrasi ile uyuşabilirler. Çünkü demokrasi de onlar gibi feminindir.

Kültür kadın emeğiyle dokunan **bir kumaştır**

Dünyanın neresinde olursa olsun, kültürün en büyük taşıyıcıları kadınlardır. Hem kültürü oluşturanlar hem de onu yaşatarak ileriye taşıyanlar onlardır.

Giyim de önemli bir kültür aracıdır. Örneğin Kürt kadınlarını, giydikleri elbiselerden hemen tanıyabilirsiniz. Hem elbiselerin biçiminde hem kullanılan desenlerde hem de özellikle renk seçiminde kendine özgü bir tarz vardır. Renkler oldukça canlıdır. O renklerden hayat fışkırır, tabiat fışkırır.

Bunun yanında ince el emeği ve göz nuruyla işlenmiş nakışlar da bu giyim kültürünün vazgeçilmez unsurlarıdır.

Bu bakımdan Kürt düğünleri, aslında adı konmamış defileler gibidir. Genç kızlar kadınlar rengarenk giysiler içinde tam bir kültür gösterisi yaparlar. Buna müzik ve halayların ritmi ve kareografisi de eklenince doyumsuz bir müzikal olur.

Bunu iyi bilen iki genç kadın, Elbistanlı **Şirin Yıldız** ve Haymanalı **İnci Hakbilen Hamburg**'da anlamlı bir etkinlik düzenlediler. Modayı tarih ve kültürle buluşturan güzel bir defile sundular. Mezopotamya'nın Renkleri adı altında yapılan defilede Kürt giyim motifleri tanıtıldı. Bunu 100. Dünya Kadınlar Gününe anlamlı bir armağan olarak görüyoruz. Çünkü Dünya Kadınlar Günü'ne tekstil işçisi kadınların eylemi ve direnişi ilham olmuştu. Bu defile de yine iki tekstil ustasının yaratıcı zekası ile bir başka direnişe güç ve moral veriyor.

www.arsivakurdi.org

Türkiye'de "makbul" vatandaşın adı **lahasümüt**'tür

Ezber Bozan Entellektüel
Prof. Dr. BASKIN ORAN

Türkiye'nin en eski ve en önemli okullarından biri Siyasal Bilgiler Fakültesi'dir. 1859 yılında Sultan Abdülmecit tarafından İstanbul'da kurulan okul, Cumhuriyet'le birlikte başkent Ankara'ya alınmıştır. O zamandan kalma adıyla Mülkiye olarak da anılmaktadır.

150 yıldır çeşitli alanlarda özellikle kamuya yönetici yetiştiren Mülkiye, aynı zamanda önemli bir düşünce merkezidir. Pek çok ünlü aydın ve entelektüel bu sıralardan yetişmiştir.

Siyasal Bilgiler Fakültesi deyince akla gelen belli başlı isimlerden biri ise hiç şüphesiz Baskın Oran'dır. Bu okuldan mezun olup bu okulda hocalık yapmış olan Baskın Oran, Türkiye'nin önde gelen aydınlarından birisidir.

O her şeyden önce işini iyi yapan bir hocadır. Onu anlamak için illa da üniversiteli olmak gerekmez. Ele aldığı konuları herkesin anlayabileceği bir yalınlıkla ve sözünü esirgemeyen bir çarpıcılıkla anlatır.

Baskın Oran çok önemli bir ezber bozandır. Yani mutlak doğru olarak kabul edilen pek çok olgunun tamamen yalan olduğunu, karşı konulamaz bir birikimle ortaya koymaktadır.

*Bir uluslararası ilişkiler profesörü olan Baskın Oran, özellikle **azınlıklar, azınlık hakları, laiklik ve din-devlet ilişkileri** konularında otorite olarak kabul ediliyor. Bir dönem Başbakanlıkta danışman olarak görev almış, ancak uzman olarak hazırladığı **Azınlıklar Raporu** nedeniyle Türklüğe hakaretten mahkeme huzuruna çıkmak zorunda kalmıştı.*

*AKP hükümetinin girişimi ile gerçekleştirilen **Alevi Çalıştayları**'nı daha doğru anlayabilmek amacıyla; laiklik, din-devlet ilişkileri ve azınlıklar sorununu ona sorduk:*

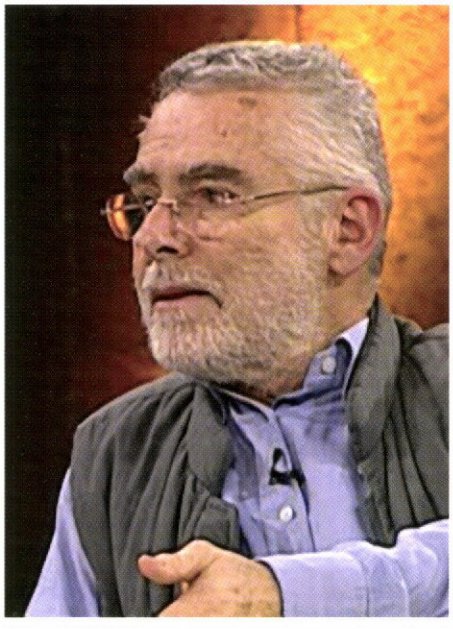

Laiklik nedir? Dünya'da nasıl uygulanıyor? Türkiye'deki uygulaması nasıldır?

Çok kısa söylersek: Laiklik, sekulerleşmeyi amaçlayan bir devlet politikasıdır. Sekulerlik, milletin dinsel olmayan değerler üzerine bina edilmesidir ve "sekuler" milletin bir niteliğidir.

www.arsivakundi.org

Dünyanın gelişmiş yerlerinde uygulandığı biçimiyle laiklik, bütün inançlara devletin eşit mesafede durmasıdır. Bizde uygulandığı biçimiyle ise, bir yandan İslam'ın devlet kontrolüne alınmasıdır, bir yandan da (ezici çoğunluk Sünni Müslüman olduğu için ve 1920'lerden beri uygulanan baskıcı Kemalist politikalar ciddi tepki yarattığı için) Türkiye'nin Sünni İslam ilkeleriyle sarmalanmış bir biçimde yönetilmesidir. Bu son söylediğimi iki kelimeyle açayım: Türkiye'de "makbul" vatandaşın adı **lahasümüt**'tür. Yani Laik olmak şartıyla Hanefi, Sünni, Müslüman, Türk. Burada, Hanefilik Kürtlerin çoğunluğunun mensup olduğu Şafiliğini, Sünnilik yaklaşık 12 milyonun Aleviliğini, Müslümanlık gayrimüslim vatandaşların inançlarını, Türklük de kendine "Türk" demeyen insanların kimliğini inkar eder. Yani, Türk-İslam sentezinin bir ifadesi olan lahasümüt'lük bölücüdür, ama bu da laiklik adına yapılmaktadır.

Özetin özeti: Türkiye'de laiklik uygulaması 1920'lerden kalmadır, çağın gerçeklerine uygun değildir, Diyanet İşleri Başkanlığı ya lağvedilmeli yahut dinlerarası bir eşgüdüm kurumuna indirgenmelidir. Her din mensubu, kendi inancının kurumlarını kendisi finanse etmelidir. Bu iş, genel vergilerden yapılmamalıdır.

Bir açılım olarak sunulan Alevi Çalıştaylarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Varılan sonuçları sorunların çözümü için yeterli görüyor musunuz?

Alevileri devlet rahat bırakmalıdır. "Aleviliğin yararlı olduğunu düşünsek önce biz Alevi oluruz" demekten vazgeçmelidir. Bu açıdan, tek parti CHP'sinin Vali Tandoğan'ından farkı yoktur AKP'nin.

Türkiye'de bir Azınlıklar Bakanlığı kurulsa ve siz bu bakanlığa özel yetkili süper bakan olarak atansanız, ne yapardınız? Nasıl bir program uygulardınız?

Lozan'daki resmîler (gayrimüslimler) veya uluslararası standartlara uygun gayri resmîler (Kürtler, Aleviler, vs.) fark etmez; böyle bir kurum azınlıkları çoğunluğa hedef gösterir sadece. Bu insanları (ve Türkiye'yi) selamete çıkarmanın yolu, onlara özel haklar tanımak değil, onların gerçek vatandaş gibi muamele görmesidir. Yapılacak iş fazlasıyla basittir: Yasakları kaldırmak. Lozan'ın 39/4 maddesi "Bütün TC vatandaşları bütün açık toplantılarda istedikleri dili kullanırlar ve buna hiçbir kısıtlama getirilemez" diyor ama siyasi parti mitinglerinde ve derneklerde Türkçe'den başka dil kullanmak, Siyasi Partiler Kanunu ve Dernekler Kanununa göre yasak. Türkiye önce, kendi kurucu antlaşması olan Lozan'ı ihlal etmeyi durdurmakla işe başlasın. Büyük utanç vesilesidir: İmza tarihi olan 1923'ten beri ihlal ediyor.

Askeri vesayete **hayır**! Dini vesayete **evet**!

Alevi çalıştayları sona erdi. Uzun zamandır devam eden toplantılarda çeşitli mesleklerden ve çeşitli kesimlerden insanlarla ayrıntılı tartışmalar yapıldı.

Yüzyıllara dayanan inkar ve imha politikalarından sonra; Alevi kelimesinin ağza alınmış olması, resmi forumlarda bir tartışma ve görüş alışverişi imkanı yaratılmış olması bile tek başına demokratik bir adımdır.

Kendilerini Alevilerin vasisi olarak gören partiler, yıllarca parmağını dahi oynatmazken; AKP en azından sorunun varlığını kabul etmiş, kendi siyasi meşrebine ve üslubuna uygun bir girişim başlatmıştır.

AKP'nin iktidar olması bir yana, Sünni çoğunluk üzerindeki nüfuzu hesap edildiğinde, toplumdaki önyargı ve güvensizliklerin aşılmasında güçlü bir etki yaratacağı muhakkaktır.

Ancak şimdiye kadarki tutum ve yaklaşımları, bir Alevi Açılımı olarak nitelemek bir hayli zordur.

Alevi sorunu nerdeyse Madımak Otelinin statüsüne indirgenmiş durumdadır. Oysa Madımak, şunun şurasında bilemediniz yirmi yıllık bir meseledir. Alevi meselesi ise yüzyıllara dayanan bir meseledir. Kıyımlarla, iftira ve aşağılamalarla, inkar ve baskılarla süregelen bir meseledir.

Kimse kimseyi kandırmaya kalkmamalıdır. Böyle bir yaklaşım, varolan güvensizliği daha da arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Bir otelin duvarlarını yıkmakla, iki Alevi dedesine ikramda bulunmakla halledilecek kadar basit bir mesele değildir.

Alevilik sorunu, devletle ilgili bir sorundur. Devletin tutum ve davranışı ile ilgili bir sorundur. Kimilerinin pek sevdiği deyişle, bir rejim sorunudur.

Mevcut rejim ayrımcıdır. Bir inancı bütün imkanları ile koruyup kollarken, diğer inançları yok sayıp dışlamakta ve baskı altında tutmaktadır.

Türkiye'de maalesef din ve vicdan özgürlüğü yoktur. Sadece Aleviler değil, diğer din ve inançlar da dini vecibelerini özgürce yerine getirememektedir.

Laik devlet, bütün din ve inançların koruyucusudur, din ve vicdan özgürlüğünün teminatıdır. Oysa Türkiye'de baskı ve ayrımcılık, zaman zaman da kıyım ve katliamlar, devlet himayesinde yürütülmüştür.

Laik bir ülkede dini baskı olabilir mi? Laik bir ülkede zorunlu din dersi olabilir mi? Laik bir ülkede zorla cami yaptırılabilir mi? Laik bir ülkede nerede ibadet yapılacağına devlet karar verebilir mi?

Türkiye yarım yüzyıldır Avrupa Birliği'ne girmeye çalışıyor. Düşe kalka giden bu süreci AKP hızlandırmış bulunuyor. Devlet biçimi ve yönetim normları bakımından en önemli referans, artık Avrupa Birliği'dir. Pek çok yasa ve yönetmelik bu normlara göre değiştirilmiş ve yeniden düzenlenmiştir. Mevcut hükümet bu başarısıyla da haklı olarak övünmektedir.

Global Pazarcık geçen sayıda bir röportaj yayınladı. Röportajda Alman bilim adamı Winkler, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne çok uzak bir noktada olduğunu iddia etmekteydi. Rejimin, iki önemli hususta Avrupa normları ile uyuşmadığını ileri sürmekteydi: Ordunun rolü ve Diyanet. Başka bir deyişle askeri ve dini vesayet.

Son dönemde askeri vesayete karşı bir hayli yol alındığını düşünürsek, AKP iktidarının politikasını nasıl okumak gerekir? Askeri vesayete hayır ama dini vesayete evet!

Cem Aksoy

www.aydinlikgazete.com

Kitap okumak **ufuklarda** at koşturmak gibidir

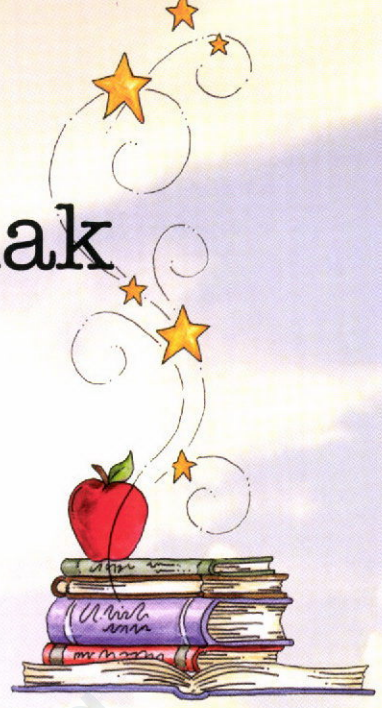

PAKMER
PAZARCIK KÜLTÜR MERKEZİ

Nur içinde yatsın, Aziz Nesin Türkiye'nin önemli yazarlarından biriydi. İnce bir zekanın ürünü olan eserleri geniş bir okuyucu kitlesine sahipti. O aynı zamanda başeğmez bir muhalif ve cesur bir aydındı. Sağken muhalif olduğu gibi, ölümünde de muhalefetini sürdürmüştü. Cenazesinin devlete malzeme olmasına müsaade etmemişti.

Aziz Nesin'e 12 Eylül sonrasında, 12 Eylül ile ilgili düşüncesi sorulduğunda şöyle cevap vermişti: "Kenan Evren sık sık evleri basıyor. Kimin evinde kitap varsa hemen onu içeri atıyor. Ben iktidara gelirsem, ben de evleri basacağım. Ben de kimin evinde kitap yoksa onları içeri atacağım."

Böylece hem 12 Eylül'e ne kadar karşı olduğunu ifade etmiş oluyor hem de kitabın önemine vurgu yapıyordu.

Gerçekten de kitap hayati derecede kıymetli birşeydir. Kitap, öğrenmenin ve gelişmenin en önemli aracıdır.

Kitap okumayan insan kendi çevresi ile sınırlı kalır. Kendisine sadece görüp duyduklarından ibaret bir dünya kurar. Oysa kitap okumak, duvarların üstüne çıkmak, sınırları aşmak, ufuklara at sürmek demektir.

Çocukluk hayallerimizin uçan halısı aslında kitaptır. Nereye gitmek isterseniz, kitap sizi oraya götürür. Hangi zaman dilimine seyahat etmek isterseniz sizi ona götürür. Sizi hiç görmediğiniz kahramanların huzuruna çıkarır, hayranlıkla izleyeceğiniz insanlarla tanıştırır. İstediğinize dost olur istediğinize karşı durursunuz.

Kimi kahramanların sözleri hafızanıza öyle kazınır ki, onları bir daha asla unutamazsınız. O kahramanlar hayatınız boyunca size eşlik ederler, hayat maceranıza yoldaş olurlar. Onların kimi tavırları sizi öyle etkiler ki, hayata bakışınız değişir. Kişiliğinizin gözle görülür biçimde şekillendiğini görürsünüz.

İnsanları daha iyi anlar, hayatı daha iyi tanırsınız. Kendinize güveniniz artar. Yüreğinizin dolduğunu, düşünce dünyanızın genişlediğini hissedersiniz. İnsanları daha çok sever, hayata daha çok bağlanırsınız. Daha güçlü olursunuz.

Dikta rejimlerinin kitap düşmanlığı bundandır. Diktatörler bilgili aydın insanları sevmezler. Soru soran cevap arayan insanlardan korkarlar. Çünkü onları herkes gibi yalanla yönetemeyeceklerini iyi bilirler.

Toplumsal gelişmişlik ve insanların yaşam kalitesi, kitap tüketimi ile doğrudan orantılıdır. Güçlü toplumlar güçlü bireylerden oluşurlar. Bireylerin gelişiminde de kitap fevkalade önemli bir rol oynar.

***

Pazarcık Kültür Merkezi yeni ve anlamlı bir projeye imza atıyor: **Kitap Klübü**. Amaç, kitap okumayı yaygınlaştırmak, kitap teminini kolaylaştırmak ve kitap dostlarını buluşturmak.

Ayda bir defa bir araya gelecek olan kitapseverler, hem okudukları kitaplar üzerine sohbet etmek imkanı bulacaklar hem de kitap alışverişi yapacaklar. Gerek duyduklarında ve imkan bulduklarında ise çeşitli okuma etkinlikleri düzenleyecekler.

Tam tamına bir kültür hizmeti olan Kitap Klübü, hiç şüphesiz Pazarcık Kültür Merkezi'ni de gerçek bir kültür kurumu haline getirecek.

Pazarcık Kültür Merkezi, her ayın ikinci Çarşamba günü kapılarını kitap dostlarına açıyor. Buluşma saati 19.30

www.pakmer.org

Pazarcıklılar **Milano**'da dernek kurdular

Umuda Yolculuk filmi, konu itibariyle bir Pazarcık filmidir. Başlangıç sahneleri Pazarcık'ta çekilen bu ödüllü filmde, Halkaçayır (Sofan) köyünden Almanya'ya gitmek isteyen bir ailenin hazin hikayesi anlatılmaktadır. Yani film gerçek bir dramı işlemektedir.

Bir şebeke ile anlaşan Pazarcıklı aile, küçük çocuklarını da yanına alarak önce İstanbul'a gelirler. Sonra da bir tır kamyonunun bagajında yola çıkarlar. Hedef Almanya'dır. Ancak şebeke onları getirip İtalya'nın Milano şehrinde bırakır. Kaderleriyle baş başa kalırlar. Normal yollardan sınırı geçmeleri imkansızdır. Tek yol, Alp dağlarını aşarak İsviçre'ye girmektir.

Mevsim kış ve hava soğuktur. Dağlar karla kaplıdır. Ama başka çareleri de yoktur. Geri dönemezler, başka bir yere gidemezler. Vururlar kendilerini karlı dağlara. Gün boyunca yürürler. İlk kasabaya vardıklarında artık gece yarısıdır. Kasabaya girmeleri de öyle kolay olmaz. Polisten kaçarken polis köpeğine yakalanırlar. O kaçış ve kovalamaca içinde birbirlerini kaybederler. Anne bir tarafa, baba-oğul başka tarafa giderler. Ancak onlar da yolun sonunu getiremezler.

Çocuk babasının kollarında donarak soğuğa teslim olur. Umuda Yolculuk o tarifsiz evlat acısıyla son bulur.

İşte o günden bu yana pek çok umut yolcusu gibi, Pazarcıklılar da Milano'yu iyi bilirler. Milano bir dönemin Avrupa kapısıdır. Sınırları, polis bariyerlerini, tel örgüleri aşarak; İsviçre'ye, Almanya'ya, Fransa'ya gitmek isteyen ilticacıların ilk durağı ve konaklama yeridir. Pek çok insanın yolu Milano'da kesişmiştir.

İşte o günlerden kalan birikimle Milano Pazarcıklılar için de kayda değer bir merkez haline gelmiştir. Bugün Milano'da önemli bir Pazarcıklı topluluk var.

Milano'daki Pazarcıklılar Ocak ayı içerisinde bir araya gelerek bir dernek kurdular. Derneğin ilk yönetimini de seçtiler. Aldığımız bilgiye göre dernek yönetimi şu isimlerden oluşuyor.

Kadir Topal, *Başkan*
Mecit Karatut, *Başkan Yardımcısı*
Salman Gözüdok, *Yazı İşleri*
Kemal Uyleş, *Maliye*
Hüseyin Sapan, *Maliye*
Ömer Perçin, *Maliye*
Ali Ördek, *Basınla İlişkiler*
Ramazan Talan, *Halkla İlişkiler*
Cuma Dağlarkıran, *Halkla İlişkiler*
Fikret Zararsız, *Halkla İlişkiler*
Cuma Karataş, *Halkla İlişkiler*

Amaç, Pazarcıklıları bir araya getirmek ve bir dayanışma ağı kurmak. Aldığımız bilgiye göre dernek çalışmalarına daha şimdiden yoğun bir ilgi var.

Biz de dernek yöneticilerini kutluyor ve Milano'daki Pazarcıklıları ve dostlarını selamlıyoruz.

Adres:
Kadir Topal
Via G. Di. Vittorıo 23/D
20085 Locate Di Trivlzi

www.arsivkurdi.org

Pazarcıklı esnaf ve işadamları **Mainz**'da bir araya geldi

Bir zamanlar zenginliğin simgesi olan Avrupa, uzun zamandır köklü ekonomik sıkıntılarla uğraşıyor. İşsizlik, temel toplumsal bir problem olarak yerini korumaya devam ediyor. Buna bağlı olarak geniş kitlelerin satın alma gücü düşüyor. Bu da doğal olarak mal talebine yansıyor. Yani talep azalıyor. Sonuç: Üretim geriliyor.

Bundan sonra ikinci halka başlıyor. Üretim düşünce işçi çıkarmalar başlıyor. İşsizlerin sayısı daha da artıyor. İşsizlerin sayısı arttıkça ekonomi daha da zayıflıyor. Ve bu kısır döngü kendini tekrar edip duruyor. Sonuç: Yoksullaşma.

Evet, zengin Avrupa fakirleşiyor.

Son olarak buna bir de krizin yükü bindi. Tam krizden çıkmak üzereyiz gibi laflar ortada dolaşmaya başlamışken bu defa da Yunanistan haberi geldi. Yunanistan yıllarca borcunu gizleyerek bütçe açığını küçük göstermiş ve bu yolla Avrupa'ya kazık atmıştı. İş ortaya çıkınca da iflasla yüz yüze geldi.

Şimdi onu kurtarmak yine Avrupa'ya düşüyor. Bu da Avrupa ekonomisi için yeni bir yük. Sadece Yunanistan olsa yine iyi. Portekiz ve İspanya da hapşırıp öksürmeye başladılar. İngiltere'nin de başı dönüyor, midesi bulanıyor. Onlar da dertlerine derman arıyorlar.

Bu kadar hastası olan bir ekonominin parası da elbette ki güçlü olamaz. Nitekim Euro hakkındaki spekülasyonlar da durmak bilmiyor. Yani zorluklar devam ediyor.

Avrupa'nın en güçlü ekonomisine sahip olan Almanya'da bile parlak günler geride kaldı. O günlerin yeniden geleceğine ilişkin bir emare de görünmüyor. Almanların büyük bir bölümü, en güzel dönemin 70'li yıllarda kaldığına inanıyor. Toplumun büyük bir bölümünde geleceğe ilişkin ciddi endişeler var. Gelecek korkusu insanları strese ve sıkıntıya sokuyor.

Bütün bu tabloya bakılırsa Pazarcıklıların nispeten iyi bir konumda olduğunu söyleyebiliriz. Bu da büyük bir bölümünün doğrudan işyeri sahibi olmasından kaynaklanıyor. Elbetteki ekonomik süreç onları da etkiliyor. Ancak varlıklarını da kaybetmiyorlar. Kazançları düşse de herhangi bir işsiz gibi ekonomik hayatın dışına düşmüyorlar.

Başka bir deyişle, kriz Pazarcıklıların ekonomideki gücünü ve potansiyelini de ortaya koymuş oldu. Nispeten daha sağlam bir konumda bulunuyorlar. Bu konumlarını iyi değerlendirdikleri takdirde daha güçlü konumlara ulaşmaları da mümkündür.

İşte bu bilinçle hareket eden PAZBİR anlamlı bir öncü adım attı. Bölgedeki esnaf ve işadamlarına çağrı yaparak bir toplantı düzenledi. Toplantıda bir araya gelen iş sahipleri, ortak sorunlar ve ortak girişimler üzerine tartışma imkanı buldular. Aldığımız bilgiye göre, bu alandaki çalışmaların önemine vurgu yapan katılımcılar, daha geniş katılımla ikinci bir toplantı düzenlemeye karar verdiler.

Toplantı yine Mainz derneğinde olacak. Ayrıntılı bilgi isteyenler Veli İvecan'a başvurabilecekler.

Bu çalışmayı başlatan arkadaşları kutlamak gerekiyor. Gerçekten de iş hayatındaki Pazarcıklıları bir araya getirecek ortak girişimlere büyük bir ihtiyaç var. Düzgün bir iletişim ve bilgi paylaşımı dahi hepimizi daha güçlü pozisyonlara taşıyacak ve bütün toplumumuza faydalı olacaktır.

Unutmayalım ki ekonomi çok şeyi belirliyor.

www.pazarcıkvakfı.org

Bengladeş Avrupa'ya model oldu

Okuyucularımız hatırlayacaklardır, dergimizin birinci sayısında bir soru sormuştuk: Bengladeş Almanya'ya model olabilir mi?

Bengladeş yoksul bir ülke, Almanya ise zengin bir ülke. Zengin Almanya'nın yoksul Bengladeş'ten öğreneceği bir şey olabilir miydi?

Soruyu bir yazının başlığında sormuş ve Bengladeş'li Yunus Muhammed'in kredi modelini ve bu modeli uygulayan bankasını tanıtmıştık.

Bengladeş sadece Almanya'ya değil, tüm Avrupa Birliği'ne model oldu. Mart ayı içerisinde Brüksel'de bir araya gelen 27 Avrupa ülkesinin çalışma bakanları Haziran ayından itibaren işyeri açmak isteyen işsizlere 25.000 Euro'ya kadar kredi vermeyi kararlaştırdılar.

Mikrokredi modeli ise zaten uygulanıyor. 2010 yılı için Almanya 100 milyonluk bir fon oluşturmuş durumda. Bu fon bir Bochum bankası olan GLS tarafından yönetiliyor.

Mikrokredi küçük işletmecilere ve küçük girişimcilere veriliyor. Şimdiye kadarki deney ve tecrübeler modelin oldukça başarılı olduğunu gösteriyor. Başarının en önemli göstergelerinden biri olan geri dönmeyen kredi oranı sadece % 4'te kalıyor. Bu oran normal banka kredilerinde oldukça yüksek.

Bunun yanında verilen her kredinin ortalama 1,5 kişiye iş imkanı yarattığı ortaya çıkmış. Mikrokrediyi kullananların yarısından fazlasının göçmen kökenli olduğu tespit edilmiş. Mikrokredi modelinin bir başka başarısı da kadınların katılımı. Girişimciler arasında kadınların oranı % 30 iken, mikrokredi kullananlar arasında kadınların oranı % 40. Bu da mikrokrediye olan ilgiyi gösteriyor. Çünkü normal koşullarda bankadan kredi alacak durumda olmayanlar da mikrokrediden yararlanabiliyor. Bunun sebebi ise, mikrokredi için banka kredilerinde olduğu gibi katı garantiler aranmaması. Maddi garantiler yerine şahısların ve inisiyatif yahut dernek gibi kurumların kefil olması yeterli sayılıyor.

Model küçük miktarlarla başlıyor. Bu miktarlar düzgün ödendiği takdirde daha yüksek miktarda yeni krediler veriliyor. Bu miktar 20.000 Euro'ya kadar çıkabiliyor.

Kredinin faizi % 7,5. Bu faiz oranı baştan sona sabit kalıyor. Ana para ise aylık taksitler halinde yahut ticari faaliyetin sonunda toplu olarak ödeniyor. Diyelim ki hizmet sektöründe herhangi bir iş aldınız. Parasını ise iş bittikten sonra alacaksınız. Bu durumda mikrokredi ile gerekli alet ve araçları yahut zorunlu yatırımları finanse edeceksiniz; işi bitirip paranızı aldıktan sonra da kredi borcunuzu tümüyle bir seferde ödeyeceksiniz. Diğer bir deyişle, mikro kredi nakit sıkıntısı çeken işletmelere nakit para sağlayarak, onların sermaye ve yatırım gücünü arttırmış oluyor.

Mikrokrediden en başta hizmet sektörü, gastronomi ve perakende ticaret gibi branşlar yararlanıyor. Halbuki bu branşlar normal banka kredilerinde en çok zorlanan ve en az şansı olan branşlar. Bu da mikrokredinin apayrı bir başka fonksiyonunu gösteriyor.

Bütün bu özellikleri yanında, mikrokredi hem ucuz hem de kolay. Kredi için herhangibir işlem parası alınmıyor. Kredi işlemleri hızlı yapılıyor. Bankalardaki gibi bir bürokratik prosedür sözkonusu değil. Tam bir dilekçe ile bir hafta içerisinde kredi almak mümkün.

Son olarak şunu da ekleyelim: Kredi için bankalara değil, mikrokredi bürolarına başvurulabiliyor. Her bölgede bu işlemleri yapan bürolar var. Kredi almak isteyenler, istedikleri büroya başvurabiliyorlar. İsteyen şahıs, çevre ve dernekler de kredi büroları açabiliyorlar. Zira mikrokredi modeli en çok sosyal ilişki ağları içinde başarılı oluyor.

İnternetten daha fazla bilgi edinmek mümkün. İsteyen okurlarımız e-mail adresimiz üzerinden bize de başvurabilirler: pazarcik@gmx.de

www.atsolkundi.org

2009

1965

Joan Baez:
İnsanların inandıklarıyla yaşadıkları hayat halen birbirine çok uzak

__68 Hareketi__ büyük bir özgürlük devrimidir. Sadece siyasal bir devrim değil, aynı zamanda ve daha fazla toplumsal ve kültürel bir devrimdir. Tabuları yıkan, insanları zincirlerinden koparan, egemen ideoloji ve değerleri altüst etmiş bir devrimdir.

Fransız İhtilali ve Sovyet Devrimi gibi sadece bir ülke ile sınırlı kalmamış, bütün kıtaları içine almış muazzam bir dünya devrimidir.

__68 Hareketi__ hülyalı insanların devrimiydi. Mazlumların ahını ateşe dönüştüren, yoksulların çilesini bayrak edinen gençlerin devrimiydi. Savaşlara ve yıkımlara karşı, insanlığın vicdanını ayağa kaldıran muhteşem delikanlıların devrimiydi.

__Joan Baez__ hiç şüphesiz o yılların önde gelen simalarından ve idollerinden birisiydi. Şarkıları dünyanın dört bir tarafında genç yüreklere ilham oluyordu.

O kendi ülkesine karşı Vietnam'ın yanındaydı. Kendi ırkına karşı siyahların yanındaydı. Barışçı bir dünya ve onurlu bir hayat mücadelesinin en ön saflarındaydı.

Düne kadar ırkçı bir düzen olan ABD'de bugün en üst makamda bir siyah lider oturuyorsa, bunun temelinde o devrimci kuşağın emeği var.

Yılların eskitemediği __Joan Baez__, Mart ayında Almanya turnesindeydi. Bütün konserleri kapalı gişe gerçekleşti. Bilet bulamayan binlerce hayranı dışarıda kaldı.

Onu izleyememiş bütün hayranlarına teselli olması dileğiyle, onunla yapılmış bir röportajı yayınlıyoruz. Kölner-Stadt-Anzeiger adına __Steffen Rüth__'ün yaptığı röportajı arkadaşımız __Ali Ünlübayır__'ın çevirisi ile sunuyoruz:

Sayın Baez, müzik halen 60'lı yıllarda olduğu gibi kuvvetli ve kudretli bir muhalefet aracı mıdır?

Bence, geçmişi bugünle mukayese etmek yahut karşı karşıya getirmek fayda getirmez. Geçmiş özel bir zamandı, bugün başka bir özel zamandır. Geçmişte olup biten her şeyi tozpembe göstermek de doğru olmaz. Yeni bir Hippi (Flower-Power) hareketine ihtiyacımız yok. O geçmişte kaldı. Ama bugün de insanlar idealleri için çaba gösterirlerse pek çok şeyi yine elde edebilirler.

Niye? Toplumsal çelişkiler, artık Vietnam Savaşı zamanındaki kadar keskin olmadığı için mi?

Hayır, o nedenle değil. Bugün de toplumumuzu iyi bir yolda görmüyorum. Hatta tam tersine: İnsanların inandıklarıyla yaşadıkları hayat halen birbirine çok uzak. Ben sadece artık buna karşı çok şey yapamayacağımı kabul etmiş bulunuyorum. Nihayetinde bir müzisyenim. Gücüm sınırlı. O nedenle de insanlara şarkı söylemenin, onları şarkılarla coşturmanın ve eğlendirmenin tadını çıkarıyorum. Yani her zaman yaptığımı yapıyorum. Bundan da mutluluk duyuyorum.

Hayranlarınızın büyük bir bölümü sizi geçmişten tanıyor. Konserlerinize gençler de geliyor mu?

Elbette! Benim konserlerim öyle modası geçmiş gösteriler değil. Buna fırsat vermiyorum zaten. Tabii ki geçmiş zamanları hatırlamak isteyenler de beni izlemeye geliyorlar. Ama geçmişte yaşamak herkesten önce bana yabancı olan bir şey. Beni en çok sevindiren şey, çocuk yaştaki gençlerin eserlerimi ve politik tutumumu benimsemeleri; benim yolumda yürümeye çalışmalarıdır.

Peki gençlere ne söylemek istersiniz?

Asla boyun eğmemelerini söylemek isterim. Kuşkucu olmalarını, soru sormalarını ve sorgulayıcı olmalarını tavsiye ederim. Ben hep öyle oldum. Tabii gençliğimdeki hırs ve azmi şimdi o zamanki şiddette hissetmiyorum. Her şart altında kendimi ifade etmek ve hep haklı çıkmak arzusu da o kadar değil artık. Gençken kolay kolay pes etmezdim. Bu huyumdan uzun süre vazgeçemedim.

Gelecek sene 70 yaşına basacaksınız. Nasıl böyle zinde kalabiliyorsunuz?

Kendime bakmak zorundayım. Bilinçli bir beslenme programı uyguluyorum ve çok hareket ediyorum. Mümkün olduğu kadar da meditasyon yapmaya çalışıyorum. Meditasyon insanın ruhunu genç tutuyor. Belki de bu yüzden Budistler yaşlanmaktan korkmazlar.

Budist misiniz?

Hayır değilim. Bütün dinler arasında kendimi en çok Budizme yakın hissediyorum ama budist değilim. Ben de onlar gibi yaşlanmaktan korkmuyorum. Ondan da keyif alıyorum. Benim annem 96 yaşında. Benimle kalıyor. Onunla vakit geçirmek bana büyük bir keyif veriyor. Oğlum ve torunumla da çok yakın bir ilişkim var. Aile olarak çok sık görüşüyoruz. Şu dünyada insanın ailesinden daha kıymetli ve daha güzel ne var!

Bir müzisyen ve barış aktivisti olarak çok mücadele ettiniz. Kişi olarak dünyayı ne kadar değiştirebildiniz?

Buna somut bir cevap vermem mümkün değil, ama ben elimden geleni yaptım.

www.arsivkurdi.org

Güney Afrika'dan bugün itibariyle yirmi yıl gerideyiz

Yıl 1990. Tam yirmi yıl önce. Takvimler 2 Şubat'ı gösteriyor. Güney Afrika'da güneşli sıcak bir gün. Başkent Pretoria'da canlı bir hareketlilik var. Alışveriş merkezleri cıvıl cıvıl. En büyük alışveriş merkezinin içinde, şehrin en güzel Cafesinde genç bir beyaz kadın her sabahki keyifle kahvesini yudumluyor.

Güney Afrika'da ise ırk ayrımına dayalı bir rejim hüküm sürüyor. Azınlıkta olan beyazlar, çoğunluk olan siyahlar üzerinde mutlak bir hakimiyet sürdürüyorlar. Siyahlar beyazlarla aynı haklara sahip değiller. Beyazların girdiği yerlere giremiyorlar. Beyazların bindiği otobüslere binemiyorlar. Parklarda bile beyazların oturdukları banklara oturamıyorlar.

Bu ırkçı düzene karşı doğal olarak derin bir öfke ve güçlü bir direniş var. Siyahlar, hayatları pahasına bir mücadele veriyorlar. Ancak bu direnişe en acımasız ve en katı yöntemlerle karşılık veriliyor.

Direnişin efsanevi önderi Nelson Mandela, 27 yıldır dört tarafı sularla çevrili bir adada tek kişilik bir hücrede tutuluyor. Siyahların mücadelesi terörizm olarak adlandırılıyor. Afrika Ulusal Kongresi ANC, terör örgütü; Mandela da terörizmin başı olarak takdim ediliyor.

Genç beyaz kadın, kahvesini bitirip kalkmak üzereyken radyodan haberler okunmaya başlıyor. Ve genç kadın duydukları karşısında kulaklarına inanamıyor: Devlet Başkanı William de Klerk, parlamentoda yaptığı konuşmada, ANC yasağının kaldırıldığını ve Nelson Mandela'nın serbest bırakılacağını söylüyor.

Kadın şaşkınlığını gizleyemiyor. Nasıl olur böyle bir şey? Terörist bir adam, üstelik de bütün teröristlerin başı olan bir adam nasıl serbest bırakılır? Dönüp yan masadakilere içinden geçeni soruyor: Devlet Başkanı kafayı mı yedi?

Aldığı cevap karşısında şaşkınlıktan öte dehşete kapılıyor. Nelson Mandela'nın sadece serbest kalmayacağını, aynı zamanda hükümete de ortak olacağını söylüyorlar. Genç kadın iyice küplere biniyor: Ne yani, şimdi bizim bahçıvan bakan mı olacak?

O gün, sıradan beyaz insanı çıldırmanın eşiğine getiren düşünce, kısa süre içinde gerçek oluyor. İlk demokratik seçimde Mandela devlet başkanı seçiliyor. Siyah beyaz çatışması sona eriyor. Topluma güven, huzur ve barış geliyor. Güney Afrika'nın alnında kapkara bir leke olarak duran ırkçılık son buluyor. Güney Afrika tarihi utancından kurtuluyor. Siyahı ve beyazıyla bütün toplum rahatlıyor.

***

Tabii insan böyle yirmi yıl geriye gidince ister istemez bugünü de sorgulamadan edemiyor:

Güney Afrika'nın başardığını Türkiye niye başaramıyor?

Bizim onlardan neyimiz eksik?

Akıl mı, vicdan mı, cesaret mi?

Aslında bunların hepsi bizde de var. Aklı da vicdanı da cesareti de harekete geçirecek, William de Klerk gibi vizyon sahibi bir lider yok. Özal, Türkiye'nin de Klerk'i olabilirdi. Muhtemelen de ondan etkilenmişti. Kürt sorununa el atması ondan sonrasına rastlıyor. Ancak bunu istemeyenler Özal ve ekibini ortadan kaldırarak Türkiye'yi bugün itibariyle yirmi yıl geriye attılar.

Mevcut liderler ise bu mesele karşısında fazla cüce kalıyorlar.

Cem Aksoy

www.arsivkurdi.org

Orijinal Kürtçe isimleri ile Pazarcık haritası

www.arsivakurdi.org

Günay Aslan *önde gelen bir Kürt gazetecisi. Cumhuriyet ile başlayan gazeteciliği uzun yıllara dayanıyor. Daha sonra başta 2000'e Doğru dergisi olmak üzere çeşitli yayın organlarında çalıştı. Yeni Ülke'de yayın yönetmenliği, Roj TV'de moderatörlük, haber ve program yöneticiliği ile süren meslek hayatı, şimdilerde Özgür Politika'da köşe yazarlığı ile devam ediyor.*

Günay Aslan, Kürt sorunun içinden geçtiği bütün mecraları yakından takip etmiş bir aydın. Önemli bütün siyasal Kürt çevreleriyle de yakın teması olan, geniş kamuoyunda kabul gören saygın bir Kürt entellektüeli olarak, Kürt sorununun açmazlarını da taşıdığı dinamikleri de iyi bilen bir isim. Konuyla doğrudan veya dolaylı ilgili 10 kitaba imza atmış bir yazar.

Avrupa Barış Meclisi'nin de kurucularından ve sözcülerinden biri olan Günay Aslan'a Kürt sorununun geldiği aşamayı, çözüm yollarını ve çözümün önündeki engelleri sorduk:

Günay Aslan:

"Türkiye'nin yeni bir **paradigma**ya ihtiyacı var"

Kürt sorununu yakından izleyen birisiniz; geçmişten günümüze baktığınızda sorunun ortaya çıkış nedenleri, tarihsel seyri ve kısa erimli geleceği açısından neler söyleyebilirsiniz? Kürt sorununda nerden nereye geldik?

Kürt sorunu Türkiye'nin, Cumhuriyet'in kuruluşuyla birlikte ortaya çıkan yapısal sorunlarından birisidir. Hatta en önemlisidir. Daha öncesi de var ama sorun esas olarak çok uluslu, çok dinli ve çok kültürlü bir yapıya sahip Osmanlı'dan arta kalan enkazın üzerine oturtulan, etnik temele dayalı, ulus-devlet modelinden kaynaklandı.

TC devleti nesnel ve öznel süreçlerin hazırladığı bir olgu olmaktan ziyade, işgalci güçlerin kendi çıkarlarını korumak amacıyla kurdukları dengelerin sonucu olarak ortaya çıktı. Batı'daki burjuva ulus-devletleri gibi aşağıdan yukarıya doğru oluşmadı. Böyle bir iç birikime sahip olmadığı için, Batı'cı askeri kliğin tepeden inmeci dayatmalarıyla kurulduğu için, kendi birikimine uymayan ulus-devlet modelini örnek almak durumunda kaldı.

Sorun da buradan çıktı. Cumhuriyet'in kurucu eliti, herkesi devlet zoruyla Türk ve Sünni yapmaya çalıştı. Bu yolda her türlü aracı insafsızca kullandı. Bu da sorunu kısa sürede içinden çıkılamaz hale getirdi. O gün bu gündür de Türkiye bu sorundan yakasını kurtaramıyor. Kürt halkının Türk kimliği içinde erimeme inadı, ırkçılığa ve tek tipleştirmeye karşı direnci, Cumhuriyet'ten bu yana çatışma üretti. Üretmeye de devam ediyor. Elbette artık başlangıç noktasında değiliz. Aradan neredeyse yüzyıla yakın bir süre geçti.

Bu süre zarfında, başta Kürtler olmak üzere, Sünni olmayı kabul etmeyen Aleviler gibi, her türlü etnik ve dinsel kimlik dayatmasına karşı çıkan devrimciler gibi dinamiklerin de çabasıyla; yaratılan direniş ve ödenen bedeller sayesinde kutsal devlet, tek millet, tek parti ve tek şef ideolojisine dayanan, hamasetle idare edilmeye çalışılan Cumhuriyet sistemi aşıldı. Katı inkar politikasının yerini şimdi "açılımlar" aldı. Sistem, hakkını hâlâ teslim etmese de; Kürt gerçeği, Alevi gerçeği, Roman gerçeği , Ermeni ve azınlıklar gerçeği gibi ülkenin temel yapı taşlarını oluşturan kadim kimlikleri tanımak zorunda kaldı.

Türkiye'nin şimdi zamanın ruhuna uygun olarak yeni bir paradigmaya ihtiyacı var. Bu ihtiyaç şimdi her zamankinden daha yakıcı olarak kendini dayatıyor. Herkesin ve hepimizin de tercihini buna göre yapması gerekiyor. Ortak bir gelecek etrafında birleşmemiz; eşitliği, özgürlüğü ve kardeşliği esas alan bir zeminde geleceğe kucak açmamız gerekiyor... Ya bunu başaracağız; nesnel koşulların bir gereği olarak Türkiye'de halkların özgür ve demokratik iradesine dayanan yeni bir devlet ve yeni bir sistem kuracağız ya da

www.arsivakurdi.org

Balkanlar'da ve Irak'ta olduğu gibi etnik dinsel veya mezhepsel kimliklerimiz yüzünden birbirimizi boğazlamak zorunda kalacağız.

Peki gerçek bu kadar açık ortadayken ve sorun hepimizin geleceğini bu kadar tehdit ederken, neden bir türlü çözülemiyor? Çözümün önündeki engeller neler?

En önemli engel, militarist sistemin kendisidir. Nesnel koşullar sistemin bütün karşı çabalarına ve yükselen faşizan eğilime rağmen, Kürtlerle Türklerin, geleceği birlikte kurmalarının zeminini güçlendirse de, statüko direnmeye devam etmektedir. Birileri ayrıcalıklarını terk etmek istememektedir. Ülkenin iradesini süngü zoruyla gasp etmiş, her türlü haksızlığı ve hukuksuzluğu kendine meslek edinmiş, kendini hukukun ve parlamentonun üstünde gören bu kesim, elindeki rantı kolay kolay bırakmak istemiyor. Bu yüzden şansı olmasa da direniyor.

Türkiye'nin askeri harcamaları bilinmiyor. Örtülü ödeneğinden vazgeçtik, resmi olanı bile tam olarak bilinmiyor. Bütçeden alınan yüksek miktardaki paranın nereye harcandığı da denetlenemiyor.

Öte yandan halka ve parlamentoya karşı suç işleyen, cinayet işleyen, darbe gerçekleştirene kanun da dokunmuyor (du). Üniformalıların çiftliği, askerlerin keyiflerince yönettikleri bir ülke Türkiye. Kelimenin tam anlamıyla bir devlet sistemi de yok ortada. Hukuk devletinden vazgeçtik, normal devlet ölçülerinin bile egemen olmadığı, kendi halkına karşı savaş için kurulmuş, özel savaş yapısı var ortada. Bunu hukuk içine çekmek o kadar da kolay olmuyor. Bu yapı hukuka, adalete, demokratik teamüllere, insan hak ve özgürlüklerine ve bu temelde bir "vatandaşlık" hakkına saygılı bir noktaya çekilmediği sürece de Kürt sorununu çözmek mümkün değildir.

Türkiye'nin günümüzde yaşadığı çalkantının sebebi de budur. Vesayet sisteminin kaldırılması çabası ve egemenliğin gerçek manada halka bırakılması meselesidir. Bu mesele, Kürt meselesiyle iç içe geçmiştir... Biri çözülmeden diğerini çözmek mümkün değildir. Kürt sorunu, Türkiye gerçek manada demokratikleşmeden çözülemez derken, bunu kast ediyoruz.

Peki sizce çözüm nedir? Türkiye'ye barış nasıl gelecek?

Çözüm yeni bir modeldir. Ancak bunun nasıl olacağını bugünden öngörmek çok da kolay değildir. Kaldı ki Türkiye'nin Kürt sorunu, Irak'ın Kürt sorunuyla iç içe geçmiştir. Kürdistan'ın kuzey ve güney parçaları arasındaki entegrasyon ilerlemiştir. Aynı zamanda Kürt sorunu uluslararası bir karakter de kazanmıştır. Bu sorunu bugün bölgesel ve küresel dengelerden bağımsız ele almak artık mümkün değildir.

Irak savaşıyla birlikte bölgede 1. Dünya Savaşı sonrasında kurulan bütün dengeler bozulmuştur. Dolayısıyla da varlığını bu dengelere borçlu olan Irak, İran, Suriye gibi ülkelerle birlikte Türkiye de varlık nedenini önemli ölçüde kaybetmiştir. Eski dengeler tasfiye sürecine girerken, yenilerinin kurulması da kaçınılmaz hale gelmiştir. Türklerin ve Kürtlerin, giderek de bölgenin geleceği açısından bu, yaşamsal önemi olan yeni bir dönemdir.

Kişi olarak Kürtlerin Türklerle birlikte bir çözüm bulmasından yanayım ve hayatın bunu dayattığı inancındayım. Kürtler bu konuda ortaya her vesileyle demokratik irade de koyuyor. Sorun Türk devletinden ve onun siyasetinden kaynaklanıyor. Türk tarafı ne yazık ki Kürtleri hâlâ eşit ve saygın bir partner olarak görmüyor. O hala geçmişin "köle" Kürd'ünü arıyor. Oysa o süreçler geçildi. Kürt halkı ödediği ağır bedeller sonucu tarih sahnesindeki saygın yerini aldı. Şimdi yapılması gereken onun demokratik iradesini muhatap almak ve onunla ortak bir gelecek kurmaktır. Bu irade Öcalan olur, PKK olur, Barış ve Demokrasi Partisi olur; hepsi birden mi olur fark etmez. Yeter ki bu yönde bir adım atılsın...

Ben kişi olarak sorunun çözümü için şimdiden bir model önermeyi doğru bulmuyorum. Kanaatime göre çözüm yoluna girilmesi halinde, bugüne kadar dillendirilmiş bütün modellerin ötesinde özgün bir çözüm bulunabilir. Önemli olan, modelden çok, çözüm için kararın verilmesi; özgürce örgütlenme ve tartışmanın önünün açılmasıdır.

www.arsivakurd.org

Seksenlik Sivas Çınarı

Mahmut Gülçiçek

Sevgili okuyucular, yine hep birlikte zamana yolculuk yapacağız. 50 yıl geriye gideceğiz.

Bu defa Pir Sultan Abdal toprağındayız. Sivas-İmranlı'ya 30 km mesafedeyiz. Durağımız Karacaören köyü.

Gülçiçek ailesine misafir oluyoruz. Gülçiçekler bu köyün önde gelen ailesi. Normal köy koşullarında ağa sayılırlar. Ancak ağalık onlara uzak bir şey. Çünkü ağalık her şeyden önce hükmetmek demek. Oysa Gülçiçekler hükmetmeyi sevmiyorlar.

Derin bir Alevi kültürüyle yetişmişler. Bu yüzden de paylaşmayı daha çok seviyorlar. Çok büyük bir maddi zenginlikleri olmasa da insanları geri çevirmemeyi kaide sayıyorlar. Alevilik öğretisi de zaten insanlara hizmet etmeyi bir çeşit ibadet sayıyor. Hizmet hak için sözü buradan geliyor. Yani insana hizmet eden hakka hizmet etmiş oluyor. Onlar da bunu bir aile kültürü ve bir aile üslubu olarak uyguluyorlar.

Kimisi gelip saman istiyor. Kimisinin bulgurluk buğdayı yok. Kimisinin sırtında doğru dürüst mintanı yok. İmkanlar elverdiğince kimseyi boş göndermiyorlar.

Tabii ki köylü de bu yaklaşımı takdir ediyor. Onlar da gerektiğinde emeğini ortaya koyuyorlar. Ne iş olursa yardıma koşuyorlar. Sözün kısası, tipik bir Alevi kültürü ve Alevi yaşantısı hüküm sürüyor.

Evlerinin bir buluşma merkezi olduğunu söylemeye gerek yok. Sofraları zengin. Saz burada söz burada. Cemler bu evde kuruluyor, semahlar bu evde dönülüyor.

Mahmut Gülçiçek sazın ve sözün yanında okumayı da çok seviyor. Her hafta İmranlı'ya iniyor. Ve hep koltuğunda bol resimli bir dergiyle dönüyor. Tabii o zamanlar dergilere mecmua diyorlar: Hayat Mecmuası.

Hayat Mecmuası, adı üstünde hayatı anlatıyor. Ama hep başka hayatları anlatıyor. İstanbul'u anlatıyor, Avrupa'yı anlatıyor, Amerika'yı anlatıyor. Hiç biri Karacaören'deki hayata benzemiyor.

Evet köyde bir eksiği yok Mahmut Gülçiçek'in... Ama kendini biraz hapsedilmiş gibi görüyor. Dört tarafı çevrili durgun bir gölde yıkanmaktansa, denizlere açılıp yüzmek istiyor. Elbette ki bu denizlerin haşin dalgalarında boğulup kaybolmak da var ama o kendisine güveniyor. Her şeyden önce insana ve onun yaratıcı gücüne inanıyor.

Ve Hayat Mecmuası'nda Şevket Rado adında bir yazar var. Onun bütün yazılarını hayranlıkla okuyor. Şevket Rado son yazısında "ağaç yaşken eğilir" başlıklı bir yazı yazıyor. "Yaş bir ağaç dalına istediğiniz şekli verebilir, ondan her şeyi üretebilirsiniz, ama kuruduktan sonra en ufak bükmede kırılıp elinizde kalır" diyor. Ve yazısını şöyle bağlıyor: "Hayatta ne yapmak istiyorsanız gençken yapmalısınız." Ve Cahit Sıtkı Tarancı'nın şiirindeki gibi sınırın 35 olduğunu söylüyor.

Hayata hep bir vizyonla bakan Mahmut Gülçiçek bu yazıdan çok etkileniyor. Yıl 1962. Kendisi o sırada altı çocuk babası ama henüz 32 yaşında. Kendi kendine söylenmeye başlıyor: Ulan Mahmut! Üç senen kaldı. Üç seneye kadar bir şey yaptın, yaptın! Yapmazsan hapı yuttun demektir diyor. Ve kararını veriyor. Ne yapıp edip Avrupa'ya gitmek lazım diyor.

Bu arada yakın bir arkadaşı Ankara'ya gitmiş, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda teksir memuru olmuştur. Ona hemen bir mektup yazıyor. "Bana birkaç tane boş dilekçe kağıdı gönder, bir tanesini de doldurarak gönder ki ben de ona göre doldurayım" diyor.

Kısa zaman içinde arkadaşı on tane dilekçe örneğini birden gönderiyor. Doldurulmuş örneği de yanında. Başlıyor kendine arkadaş aramaya. Fakat kim öyle yabancı memlekete gitmek gibi bir maceraya evet der ki? Ancak üç kişiyi ikna edebiliyor.

Dilekçelerini yazıp gönderiyorlar. Çok geçmeden cevap geliyor. Belçika'ya maden işçisi olarak davet alıyor. Fakat onun gözü ve gönlü Almanya'dadır. Davete karşılık vermiyor.

Çok geçmeden bu defa Almanya'dan davet geliyor. Önce Sivas'ta sonra da İstanbul'da uzun muayenelerden geçtikten sonra ver elini Almanya. Trenle Münih'e iniyor. Tarih 29 Ocak 1964.

Bütün bu hengame içinde telli hayat arkadaşını hiç unutmuyor: Sağ eliyle bavulunu, sol eliyle de sazını taşıyor.

Ne kadar doğru bir iş yaptığını, yol uzayıp hasret büyüdükçe anlıyor. Göğsü her sızladığında vuruyor sazın döşüne. Vurdukça da hem kendi yüreğine hem de başka yüreklere merhem oluyor.

www.arsivakurulu.org

Mahmut Amca Almanya'daki ilk günlerinizi biraz anlatır mısın?

İlk günler zordu tabii. Önce Münih'e geldik. 32 kişilik bir kafileydik. Bize bir kumanya verdiler. Herkes birbirinin gözüne baktı. Tabii tercüman hemen anladı. İçinde domuz yok dedi. Ondan sonra biz rahatladık. Başladık yemeğe. Sonra oradan bizi Essen'e götürdüler. Soyunun, duşa gireceksiniz dediler. Anadan üryan. Kimisi mutaassıptı. Nasıl olur dediler, herkesin içinde? Dedim ki ne olacak arkadaşlar, hepimiz erkeğiz. Ama kimisine zor geldi, onlar donla yıkandılar. Sonra hepimizi bir daha muayene ettiler. Hatta birkaç kişi de rapor alamadı, onları geri gönderdiler.

Niye İstanbul'da muayene olmadınız mı?

Olduk! Olduk ama Essen'de bir daha muayene ettiler.

Peki Essen'de mi işe başladın?

Hayır. Essen'den ben Aachen'e gittim. Vierselen. Bizi maden ocağına verdiler. Her gün 600 metre yerin altına iniyorduk. Türkiyede tekavül diyorlar, ordan tekavülle yarım saat yol gidiyorduk. Sonra biraz da yaya yürüyorduk. Ondan sonra ara katı geliyor. Ordan da 50 metre aşağı iniyorduk.

Sana zor mu geldi?

Eh iş ağırdı. Madencilik her yerde ağır bir iştir. Her gün yıkanmak zorundasın. Tabiatiyla üstün başın, yüzün gözün is oluyor, kömür oluyor.

Peki bu arada Almanlarla ilişkileriniz nasıl? Sizi nasıl karşıladılar?

Çok iyi karşıladılar. Almanlar bize yakınlık gösteriyorlardı. Yalnız sonra tatsız bir olay oldu. Bir futbol maçında bir Türk bir Almanı bıçaklamış.

Niye?

Bilmiyorum ki. Cahillik. Başka ne olacak! Ondan sonra Almanlar bize yüz çevirdiler, soğuk davranmaya başladılar.

Sizin için fevkalade can sıkıcı bir durum oldu tabii?

Olmaz mı? Sonra baktım olacak gibi değil, tuttum madenin direktörüne yani en üst makama bir mektup yazdım. Böyle olmaz dedim. Bizim ne kabahatimiz var dedim. O mektubu üç dört gün tercüme ettiler. Tercüman bazı kelimeleri anlamamış, habire gelip soruyordu. Ondan sonra direktör bir toplantı düzenledi, bir konferans verdi. Bunların suçu yok dedi. Ondan sonra ortalık biraz yatıştı.

Demek ki daha o zamandan bir liderlik bir öncülük vasfın varmış.

Haşa! Bencillik olmasın. Sosyal ve aktif bir insandım diyelim.

Peki orda ne kadar kaldın?

Bir sene kaldım. Kontratım bir seneydi. Kontratın süresi bitince bırakıp Köln'e geldim.

Köln, Mahmut Gülçiçek'in hayatında yepyeni bir sayfa demektir. İnşaat işine başlar. İnşaat onu Porz'a getirir. Bugün kendisinin de bir dairesinde oturduğu yüzlerce göçmen ailesinin mekanı olan bloklar henüz yapılmamıştır. Her taraf daha tarladır. Sendikalar Birliği DGB'nin kurduğu bir firma olan Neu Heimat, sosyal konutlar inşa edecektir. Burada sıvacı olarak çalışmaya başlar.

Bu arada tüm Avrupa'da büyük bir değişim yaşanmaktadır. 68 Devriminin rüzgarı tüm toplumsal dokuyu temellerinden sarsmakta, politik normları değiştirmekte, kimi tabuları yerle bir etmektedir. Her taraftan özgürlük çığlıkları yükselmektedir. Bütün dünyada devrimci bir yükseliş yaşanmaktadır. Rüzgar işçi sınıfından yana esmektedir.

Köln ise bir işçi şehridir. Solculuğun en önemli kalelerinden biri durumundadır. Burada ciddi bir demokratik gelenek ve güçlü bir kitle hareketi vardır. Canlı bir politik hava hüküm sürmektedir.

Bu yükselişin göçmen işçileri etkilememesi düşünülemez. Üstelik onların çok ciddi yaşamsal problemleri vardır. Büyük bir bölümü ailesinden ve çocuklarından ayrı yaşamaktadır. Çoğu heimlerde, aile ortamından uzak, sınırları genişletilmiş bir mahkumiyet içerisindedir.

www.sivakurdi.org

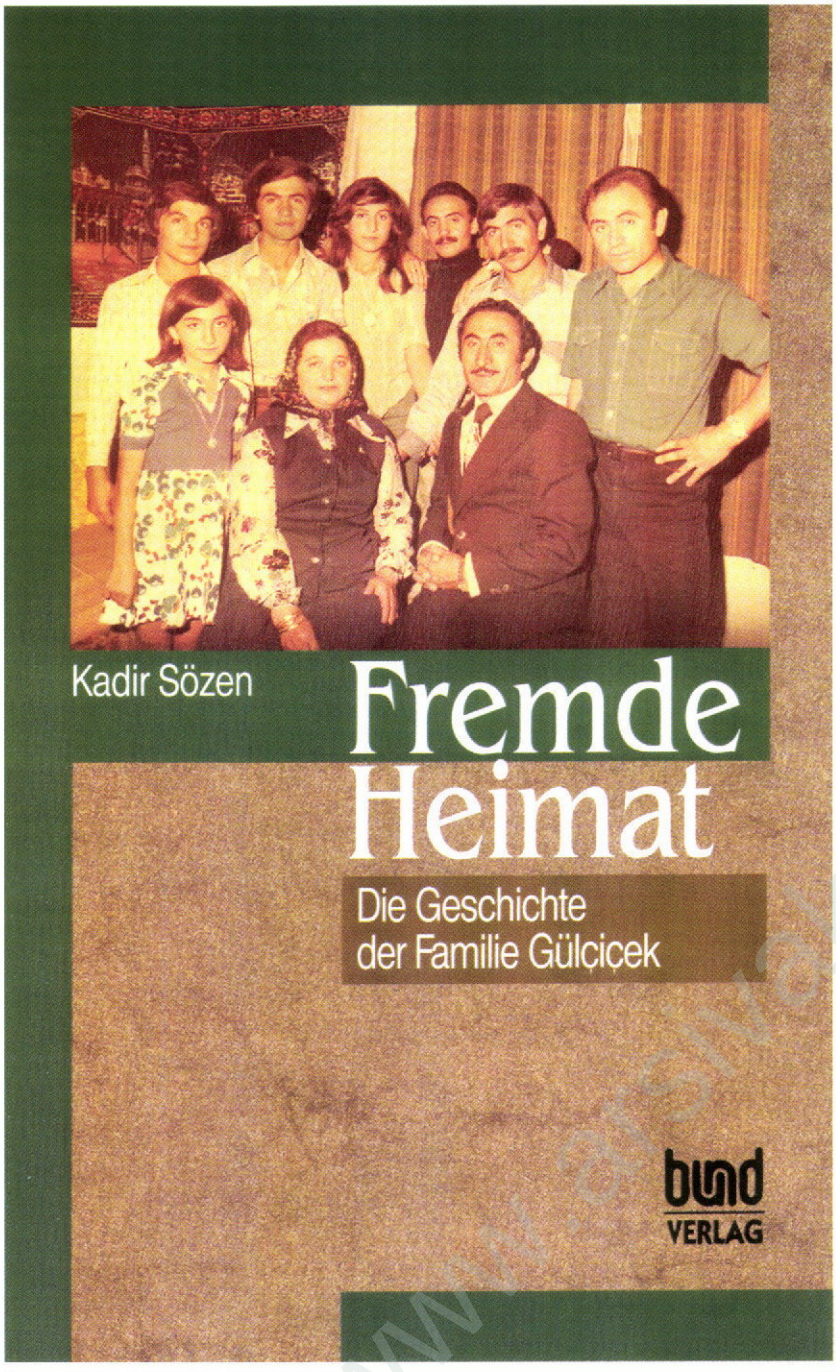

Sendika, parti gibi sınıf örgütleri dışında, demokratik örgütlenmelere de büyük ihtiyaç vardır. Onların temel demokratik taleplerini dile getirecek, onlar arasında bir dayanışma ağı oluşturacak demokratik organizasyonlara ihtiyaç duyulmaktadır.

Köln'de Türk-Alman Sosyal ve Kültür Derneği adında bir dernek kurulur. En önde yine Mahmut Gülçiçek vardır. Alevi kültürü ve aile geleneği, onun öncülük vasfı ile birleşince her yerde üzerinde anlaşılan ilk kişi durumuna gelmektedir. Doğal olarak derneğin de ilk başkanı o olur.

O günleri yine kendisinden dinleyelim:

Dernek fikri nasıl oluştu? Buna nasıl karar verdiniz?

Cam fabrikasında çalışan bir Alman vardı. Bize yol gösteren oydu. Derneği kurmamıza o yardımcı oldu. Sozialamt'ın müdürü de çok babacan bir insandı. Bize çok yardımı oldu. Derneği kurar kurmaz bize üç katlı bir bina tahsis ettiler. Kira mira yok. Odaları da döşemek şartıyla. En alt kata da bir mutfak kurdular, 500 kişiyi misafir edebilecek kadar malzeme verdiler.

Peki dernekte ne yapıyordunuz? Nasıl bir faaliyet gösteriyordunuz?

Hafta sonu oldu mu toplantı düzenliyorduk. Bütün dairelerin müdürleri geliyordu. Memurları değil ha, müdürleri geliyordu. Tabii kimse bir şey bilmiyor. Kimisi hanımını çocuğunu getirecek nasıl getireceğini bilmiyor. Kimisi ev istiyor, ne yapacağını bilmiyor. Müdürler bunlara cevap veriyor. Sonra memurlar işlerini yapıyorlar. Kimisi ev tutmuş, içinde eşyası yok. Biz gazeteye ilan veriyoruz. Mobilya istiyoruz diyoruz. Telefon yağıyor, gelin alın diyorlar. Biz de isteyenlere haber veriyoruz, gidip alıyorlar.

Bu vesileyle şehir yönetimiyle de tanıştın?

Tabii... Vali, Belediye Başkanı, sonra bütün daire müdürleri... Toplantı oluyordu, onların arasında beni baş köşeye oturtuyorlardı. Ben olmaz diyordum. Sozialamt'ın müdürü diyordu ki, sen seçilmiş bir insansın, bunlar ise hepsi paralı, baş köşe senin hakkın.

Almanya'da kurulan ilk dernek sizinki miydi?

İlk derneklerden birisi. Zaten ondan sonra her taraftan insanlar geldi bize. Kim dernek kurmak istiyorsa bize geliyordu. Bizden malumat alıyordu.

Yenge hanımı ne zaman getirdin?

1967'de. Belki de hanımını ilk getirenlerden biri benim.

Peki bu gençliğini neye borçlusun? Hiç de 80 yaşında görünmüyorsun!

Huzurlu yaşamaya borçluyum.

Ama huzur da kolay bir iş değil ki! Tanır mısın bilmem, Suavi Sualp adında bir karikatürcü vardı. 70'li yıllarda karikatürle çok iyi hikayeler anlatırdı. Elli yaşına gelince bir kitap yazdı. Zaten ilk ve son kitabı oldu. Kitabın adı neydi biliyor musun: Gene iyi dayandık! Zaten bir sene sonra da öldü adamcağız. Yani adam Türkiye şartlarında elli sene yaşayacağına hiç ihtimal vermemiş.

Şimdi şöyle: Dışarıda ne olursa olsun, şayet evde huzurluysan sana bir şey olmaz. Hepsini unutursun. Her şeyle baş edersin. Bir tek evdeki huzursuzluk zordur.

Anlaşılan Altun Teyze seni hiç üzmemiş.

Yok üzmedi.

Peki bu kadar gelen gideniniz var, bu kadar yükünüz ve meşakkatiniz varken, hiç bir gün artık yeter demedi mi? Hiç itiraz etmedi mi?

Etmedi. Etmedi ama ne çekti o, kimse bilemez. Bir ben bilirim bir de Allah!

www.arsivakurdi.org

Dersim Baraj Harekatı

Birkaç yıldır Dersimliler bölgelerinde yapılması planlanan barajlara karşı seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Geçen senenin sonlarına doğru bir barajın (Uzun çayır) daha su tutmaya ve üretime başlamasıyla tepki seslerinin şiddeti iyice arttı.

Bu barajın göl suları Dersim Merkez'e kadar uzanmakta. Munzur nehrinin bir bölümünün göle dönüşmesi ile sonuçlanan bu durum bölge halkında derin bir üzüntü yaratmış durumda. Hırçın akışıyla benimsenmiş Munzur'un bu yeni görüntüsü, diğer barajların engellenmesine dönük daha güçlü bir mücadeleye çağrı oldu.

Peki halkın bu kadar tepkisini çeken neler oluyor Dersim'de?

Baraj projelerinin ilki Ovacık ilçesi Mercan deresi üzerinde gerçekleştirildi. Mercan Hidroelektrik Santrali (HES) 2003 yılından beri faaliyette. İkincisi ise yukarıda bahsi geçen, Merkez ve Mazgirt ilçesi sınırlarını içine alan Uzunçayır Barajı ve HES. Bunların dışında projeleri tamamlanmış ve inşaat aşamasına geçecek olan 8 adet Baraj ve HES sırada. Tagar (Çemişgezek), Bozkaya, Kaletepe(Merkez), Pülümür, Pülümür Regülatörü (Pülümür), Konaktepe 1, Konaktepe 2, Akyayık (Ovacık). Daha başka projelerin de önü açık.

Dersim uzun zamandır Türkiye'nin en çok göç veren illeri arasında başı çekiyor. Kuşkusuz bu barajlar daha binlerce insanın göç etmesini beraberinde getirecek. Ayrıca barajlardan ikisinin yapılacağı Munzur Vadisi bir milli parktır ve Milli Parklar Kanunu'na göre koruma altındadır. Biyolojik çeşitlilik açısından dünya çapında önemli bir merkezdir. Diğer bir deyişle bir dünya mirasıdır. İçerisinde sadece oraya özgü birçok bitki ve hayvan türü barındırmaktadır. Ayrıca 2006 yılında Çevre ve Orman Bakanlığı'nın yayınladığı ÇED (Cevresel Etki Değerlendirme) raporu da barajların milli parkın kendisini oluşturan ayrıcalıklı özelliklerini bozacağını tespit etmiş bulunuyor.

Bir diğer konu ise göllerle birlikte havanın ılımanlaşacak olması. Değişen bu iklim yapısıyla birlikte içlerinde sadece oraya özgü olanlarla birlikte birçok türün varlığının tehlikeye gireceği kesin.

Bu nehirlerin Dersimli için başka bir önemi daha var. "Su sadece hayatın değil, kültürün de kaynağıdır" sözünün en çok geçerli olduğu yerlerden biridir belki de Dersim. Durgun değil de akan su. Özellikle Munzur suyu kutsal kabul edilmektedir ve Dersim kültürünün önemli bir unsurudur. Etrafı birçok kutsal yer ve ziyaretle çevrilidir.

Kendi kültürüne, inancına ve toprağına yöneltilmiş bir tehdit olarak görüyor Dersim bu barajları. Devletin eskiden beri devam etmekte olan, farklı olanı kendine benzetme ve yoketme politikası ile kapitalizmin kar hırsı, Dersim üzerinde yeniden kara bulutlar dolaştırıyor.

"Dersim dört dağ içinde, gülü var bağ içinde" diye başlıyordu ezgi. Herşeye rağmen koparılamamış bu gül, şimdi sular altında mı bırakılmak isteniyor?

Hakan Düşkün

GLADYATÖR...

ve unutulmaz melodilerinin bestecisi **Civan Gasparyan**

Gladyatör müthiş güzel bir film. Seyretmeyenlere, mutlaka görmelerini tavsiye ederiz. Bütün zamanların en iyi filmlerinden biri olan Gladyatör, 5 Oscar birden almıştı.

Film, adından da anlaşılacağı gibi bir gladyatörün hayatını anlatmaktadır. Elbetteki bir gladyatörün hayatını anlatmak, en başta tarihe yolculuk demektir. Tarihin ve Roma'nın arenasına çıkmak demektir. Bu acımasız can pazarında ölmemek için öldürmek demektir.

Gladyatör'ün hayatını izlerken saray entrikalarına da tanık oluyorsunuz. Güç ve iktidar hırsının insanı nerelere sürüklediğini görüyorsunuz. Kıskançlığın nasıl bir kin ürettiğini, aşağılık duygusunun nasıl bir düşmanlık tarlasına dönüştüğünü çarpıcı bir şekilde müşahade ediyorsunuz.

Buna karşın, hedefine kilitlenen insanın ne kadar müthiş bir varlık olduğunu fark ediyorsunuz. Azim denen ata binen insanın nasıl mucizelere koşabildiğini haz ve keyifle izliyorsunuz.

Ama itiraf etmeliyiz ki, bütün bunlar Russel Crowe'un canlandırdığı Maximus karakterinin yanında ayrıntı olarak kalıyor. Çünkü Maximus seyircisini teslim alıyor. Seyirci olarak tamamen onun karakterine bağlanıyorsunuz.

Maximus iyi bir asker ve karizmatik bir savaşçıdır. İmparator'un gözdesi ve kızının sevgilisidir. İmparator, Roma'nın ancak onun yönetiminde ayağa kalkacağını bildiğinden; onu tahtın varisi olarak ilan etmeye hazırlanmaktadır. Ancak bunu fark eden oğlu, babasını öldürerek kendisini İmparator ilan eder. Ve ona biat etmeyen Maximus için ölüm kararı çıkartır.

Maximus olacakları bildiğinden, önce İspanya'daki ailesini kurtarmak ister. Tam onlara kavuşmak üzereyken karısı ve oğlu feci şekilde öldürülür ve kendisi de ağır yaralanır. Bu yaralanma onu ölümün sınırına kadar götürür. Bedeni bu sınırda hareketsiz kalırken, o bir rüya alemine geçer. Rüyada bir buğday tarlasına dalar, elleriyle buğday başaklarına dokunup yürürken, karısının sıcak gülüşleri eşliğinde oğlu bütün hızıyla kendisine koşmaktadır. Bu sırada ılık bir rüzgar esmekte, ince bir melodi buğday başaklarını okşamakta ve oradan Maximus'un ve seyircinin yüreğine akmaktadır. O melodi ile Maximus ölümün sınırından hayata dönerken, seyirci de derin bir nefes almaktadır.

*İşte o unutulmaz melodinin ustası **Civan Gasparyan**'dır. Gladyatör filminin müziklerini yapan Civan Gasparyan Berlin'de bir konser verdi. Konseri arkadaşımız Ali Ördek izledi. Konser öncesinde kendisi ile Ermenice yapılan kısa bir röportajı Almanca'ya **Krikor Manugian**, Almanca'dan Türkçeye de **Ali Ördek** çevirdi.*

Civan Gasparyan ilk olarak Türkiye'ye geldiğinde, onunla ilk röportajı da yine bir Pazarcıklı yapmıştı: Ulaş Özdemir. Bunu da not etmekten ayrı bir gurur duyuyoruz.

Geçtiğimiz günlerde 81 yaşına girdiniz. Müzik hayatınızda halen gerçekleştirmek istediğiniz planlarınız veya hayalleriniz var mı?

Erivan'da genç öğrencilere Duduk öğretebileceğim bir müzik okulu aç-mak istiyorum. Hedefim öğrencilerimi iyi ve sorumluluk sahibi insanlar olarak yetiştirmektir.

Duduk, mey, balaban ve bilur arasındaki farklar nelerdir?

Esasında Duduk–Dziranapogh yani kayısı ağacından yapılmış obua demektir. Duduk bir Ermeni enstrümanıdır ve sadece kayısı ağacından yapıldığında gerçekten duduktur ve ancak o zaman sesi boğuk ve yumuşak çıkar. Türk ve Kürt müziğini biliyorum. Ancak her ikisinin de kendine has özellikleri vardır. Bahsettiğiniz enstrümanlar kayısı ağacından yapılmadığından duduk değillerdir.

Siz sadece duduk çalmıyorsunuz. Aynı zamanda aralarında Gladyatör filminin de bulunduğu birçok filme müzik yaptınız.

Ben filmlere müzik yaparken onların Fransız, İngiliz, İtalyan ya da Al-man filmi olup olmadığına bakmı- yorum. Ben hepsinden önce sanatçıyım ve sadece beste yapıyorum. Bunu yaparken sadece iyi ve kötü insanları birbirinden ayırıyorum. Bana göre kötü olan uluslar yoktur.

Röportajdan sonra Gasparyan'a teşekkür ederek konser salonuna doğru yola koyulduk. Civan Gasparyan Dörtlüsü; Civan Gasparyan, Vasgen Manukian, Armen Ghazaryan ve torun Civan Gasparyan olmak üzere dört kişiden oluşmakta. Dörtlü yaptığı müzikle dinleyicilere duduğun sekiz yüzyıllık tarihini yaşattı. Konser repertuvarında Ortaçağ kilise ilahileri, 18. yüzyıldan Sayat-Nova şarkıları, halaylar ve ninnilerin yanında Gladyatör filminin müzikleri de vardı. Gasparyan konser sırasında sadece duduk çalmakla kalmayıp aynı zamanda dörtlüyü de yönetti. Torun Civan Gasparyan çalarken dede Civan Gasparyan mimikleri ve jestleriyle ona yol gösterdi. Torunun yaptığı solo sonrasında onu alnından öptü.

Konser sonrası dinleyicilerin yoğun alkışlarıyla tekrar sahneye çıkan Gasparyan etkili sesiyle "Mayrik" (Anneciğim) adlı bestesini seslendirdi. Bu şarkıyla aynı zamanda annenin Ermeni toplumundaki yerini de belirtti. Konser bittikten sonra Gasparyan dinleyicilerle bolca fotoğraf çektirdi.

Ali Ördek

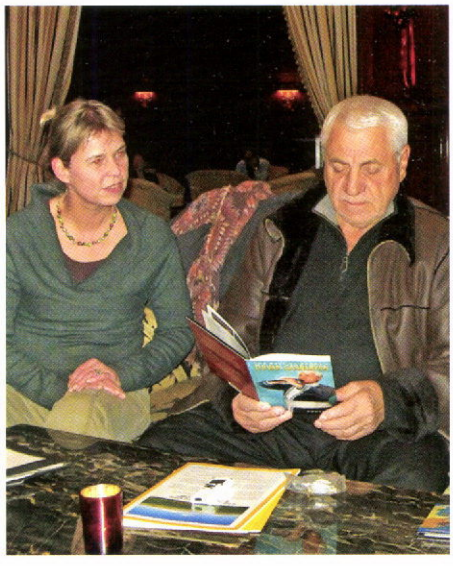

www.arsivermeni.org

Dr. Aziz Ateş

Sağlığımız bizim elimizde

Aziz Bey, önce sağlıklı yaşamak ne demek? Onu bize bir tarif eder misiniz?

Sağlıklı yaşamak, aslında insanın kendini tanıması saglik durumunu bilmesi demektir. Kendisine bakması demektir. Bir hastam var. Daha 7 yaşındayken astım olmuş. Biz 9 kardeştik, en büyükleri de bendim diyor, ama onların hepsi öldü, bir tek ben kaldım diyor. Niye? Çünkü onlar bize bir şey olmaz diye düşünüyorlar, Cogu aniden öldü, Hastam ise hayata erken yaşta hasta olarak başladığı halde, daha yaşıyor. Çünkü hastalığı ve sağlığı biliyor. Ona göre davranıyor, kendisine bakıyor.

Bu noktada Almanlarla Türkler-Kürtler arasında bir fark var mı?

Olmaz olur mu? Tabii ki fark var. Modern toplum insanı, hastalığını anlayan ve bilen insandır. Ona göre hareket eden insandır. Zamanında gerekli tetkikleri yaptıran ve gerekli tedbirleri alan insandır. Biz Türkler-Kürtler bu konuda geride kalıyoruz, sadece hasta olursak doktora gidiyoruz. Sadece Türkiye'den gelenlerde değil, burada doğmuş olanlarda da durum aynı. Burada doğup büyüdüğü halde kolestrol nedir diye soranlar var. Eskiden sadece hasta olunduğunda doktora gidiliyordu. Şimdi ise insanlar nasıl uzun yaşarım diye doktora gidiyorlar ve gerekli Tetikleri yaptiriyorlar. Bunun faydasını da görüyorlar. Yaş ortalaması genel olarak artıyor. Onun için 35 yaşını geçen her insanın

iki senede bir check-up yaptırması lazım.

Check-up neyi kapsıyor? Ne yapıyorsunuz?

Tansiyonu ölçüyoruz, şekeri ölçüyoruz. Kan tahlili yapıyoruz, idrar tahlili yapıyoruz. Kolestrol, EKG, Ultraschal yapiliyor. Bunun dışında Vorsorgeuntersuchung dediğimiz, muhtemel hastalık muayenelerini yapıyoruz. Özellikle Cilt kanseri,Göğüs kanseri ve Kalin bagirsak kanseri ihtimallerinin Erken tanisi yapiliyor.

En çok hangi hastalıklarla karşılaşıyorsunuz?

Aslında %80, %90 solunum, kalp ,şeker ve tansiyon.

Peki bunlara yakalanmamak için ne yapmalıyız? Ne öneriyorsunuz?

En başta hareketli olmamız lazım. Hareket çok önemli. Bunlar modern toplum hastalıkları. Eskiden insanlar hem yağlı yiyorlardı, ama yediklerini yakabiliyorlardi. Halbuki şimdi hem çok yağlı yiyorlar hem de az kalori yakıyorlar. Eskiden olduğu gibi çok enerji harcamayı gerektiren işler yok. Dolayısıyla vücut ihtiyacından daha fazlasını almış oluyor. Bu da hastalık üretiyor. Şeker yağla birleşip damara yapışınca ne oluyor? Damar daralıyor, kan rahat hareket edemiyor ve plak olusuyor, kalp krizi böyle meydana geliyor. İnsanın damarı aynen bir balon gibidir. Balon gibi hareket etmesi lazım. Esnek olması lazım. Daralıp genişlemesi lazım. Ama yüksek tansiyonda plastik bir boru gibi hep şişkin kalıyor ve esnekliğini kaybediyor. Araştırmalar şunu ortaya çıkarmış durumda: Bir insanın tansiyonu 50 yıl boyunca hep 80-120 aralığında kalırsa, o insan 20 yıl daha fazla yaşıyor. Onun için hareket, hareket, hareket!

Hareket yeterli mi peki?

Tabii ki degil, özellike Ev doktorumuzla da iyi bir ilişki kuracağız. Burada ev doktoru sistemi önemli. Çünkü ev doktorunun sorumluluğu var. Doğrudan bir nörologa giderseniz, sizi muayene edip bir şeyiniz yok diyebilir. Halbuki ev doktoru üzerinden giderseniz, daha iyi muayene eder, daha çok araştırır. Gerekirse ev doktoruna telefon eder görüşür. Dolayısıyla ev doktoru her şeyi takip eder. Onun için bu sistemi iyi değerlendirmek lazım.

Sağlığı tesadüflere bırakmamak lazım!!!

İyi geceler çocuklar!

Sağlıklı yaşamanın temel şartlarından birisi uykudur. İyi bir uyku, vücudu dinlendirmekte ve insanı zinde kılmaktadır. Tabii burada uykunun kalitesi de önemli bir rol oynamaktadır. Uykunun kalitesini belirleyen çeşitli faktörler var: Uykunun süresi, uyku ortamı, uykuya hazırlanmak gibi.

Uyku sadece sağlık için değil, aynı zamanda başarı için de bir önkoşul. İyi uyumamış olanların performansı da düşüyor.

Uykusuzluktan en çok çocuklar etkileniyor. Sağlıksız uyku düzeni, çocukların konsantrasyonunu bozuyor. Dersi daha az dinliyorlar veya dikkatsiz izliyorlar.

İskoçya'da yapılan bir araştırma, gençlerin önemli uyku problemleri yaşadığını ortaya koydu. Aynı alanda Amerika'da yapılan bir araştırma da beş saatten az uyuyan çocuklarda depresyona girme ihtimalinin yükseldiğini gösterdi.

Şimdi buna karşı geliştirilen bir pilot proje ile Glasgow'da okullarda uyku dersleri veriliyor. Proje, çocuklara sağlık ve okul başarılarını, uyku yoluyla nasıl arttıracaklarını göstermeyi hedefliyor. Buna göre: Ders 1: Yatağa erken gideceksiniz. En az dokuz saatlik uykuya ihtiyacınız var. Ders 2: Uyku öncesi ağır yiyecekler yemeyeceksiniz. Ders 3: Hep aynı saatte yatağa gideceksiniz. Ders 4: Yatağa heyecan ve meşguliyetten arınmış olarak gideceksiniz. Bunun için uyku öncesi saatte televizyon ve computer gibi araçları kapatmış olacaksınız. Buna karşılık radyo dinleyebilir ve kitap okuyabilirsiniz.

Evet, çocuklara sadece iyi geceler demekle iş bitmiyor. Anne ve babalar olarak onların uyku düzenine ve uyku koşullarına da özen göstermemiz gerekiyor.

www.arsivaturdi.com

Kulor

Hmmmm... Sanırım kulor sofralarımızın önde gelen ilk üçü arasında birincilik için en güçlü adaylardandır... Patatesli, kıymalı, ıspanaklı, peynirli ve tabii ki tavuklu ya da hindili... Neyli olursa olsun harikadır kulor'un tadı...

Her evin her elin tadı başkadır. Her mutfakfa ayrı bir maharet vardır... Bugün size Döndü Benzer'in mutfağından seslenecegiz.

Bakalım onun tarifiyle kulorın hangi muhteşem halini öğreneceğiz.

Döndü Abla'mızın bize saydığı malzemelerle başlayalım kulor'u anlatmaya...

Malzemelerimiz iki tepsi kulor içindir.

1) 600 gram hindi göğsü (Hindi göğsü kıyma değil dövülme ettir. Bu işlem et kütüğünde et keseri yada satır yardımıyla yapılır.)

2) Yarım kilo soğan (Elde doğranıyor, ne çok ince ne de çok kalın.)

3) 1kg un

4) Kırmızı pul biber, karabiber, rengi için toz kırmızı biber, bir yemek kaşığı reyhan ve tuz (miktarları isteğe göredir.)

5) 350 ml sıvı yağ.

6) İsteğe göre hamur için maya (Yaş ya da kuru olabilir mayalar) eğer kulor'u gevrek isterseniz mayaya gerek yok.

7) Kulor'un üzerine sürülmesi için bir yemek kaşığı yoğurt, bir yumurta, bir yemek kaşığı sıvı yağ, çok az tuzdan oluşan bir karışım.

Hazırlanışı:

Hamur için: Un derin bir kaba boşaltılır. Bir yemek kaşığı tuz, bir paket kuru maya ya da yarım paket yaş maya ilave edilir, ılık su yardımı ile yoğrulur. Hamurun üzeri yağlı kağıtla kapatılır ve yaklaşık bir buçuk saat dinlenmeye bırakılır.

Harcı için: Hindi göğsü, sugan ve baharatlar çukur bir kaba alınız, iyice karıştırılır daha sonra yağ ilave edilir. Hamur dört yumak yapılır, bir oklava ya da merdane yardımı ile tepsi büyüklüğünde açılır. Dibi yağlı tepsiye konur, hazırlanan harcın yarısı içine ilave edilir, (diğer yarısı öbür tepsiye ayrılır) açılan ikinci hamurla harcın üzeri kapatılır ve bir bıçak yardımı ile kesilir, 250°C önceden ısıtılmış fırının alt katına konur, üstü kızarana kadar beklenir. Pişirme süreci fırına bağlıdır.

Özlem Buğday

Kepekli Ekmek ve Kulor

Eskiden yoksulluğun yaygın olduğu zamanlarda; beyaz ekmek yemek, herkese nasip olan bir ayrıcalık değildi. Yoksullar yulaf ve çavdar gibi tahıllardan yapılmış ekmeği yerlerdi. Buğday ekmeği yiyorlarsa da ancak kepekli olanını yerlerdi. Tabii ki beyaz ekmek kadar lezzetli ve yemesi kolay değildi.

Kaderin cilvesi, şimdi durum tersine döndü. Yulaf ve çavdardan yapılan ekmeklerin ve kepekli buğday ekmeklerinin sağlık için daha yararlı olduğu ortaya çıktı.

Kepekli ekmeğin enerji değeri daha düşük. Buna karşılık ihtiva ettiği vitaminler ve mineraller bakımından daha zengin.

Buğday sağlık açısından önemli maddeler içeriyor: Mesela B2 ve B6 vitaminleri, folik asit, demir, çinko vs. Bu kıymetli maddeler büyük ölçüde buğdayın kabuğunda yoğunlaşıyorlar. Dolayısıyla beyaz un yapılırken, buğdayın kabuğu kepekle gittiği için, geriye besin ve sağlık değerini önemli ölçüde kaybetmiş bir artık kalıyor.

Üstelik kepeği önemli kılan şey, sadece ihtiva ettiği vitamin ve mineraller de değil. Kepek özellikle kalın bağırsak ve sindirim sistemi için değeri yüksek olan bir posa kaynağıdır. Böylece başta kanser olmak üzere, çeşitli bağırsak hastalıklarına karşı önleyici bir etkisi vardır.

Kulor, dayanamadığımız bir yemektir. Biz onu aç karnına da yeriz, tok karnına da. Ancak hep beyaz undan yaptığımız kuloru artık zenginleştirmeliyiz. Onu daha sağlıklı hale getirmeliyiz. Yolu ise gayet basit. Beyaz un yerine kepekli un kullanmalıyız.

www.ersivanbir.org

Gülen bir dünya mümkün mü?

Bilim dünyası son 20 yıldır gülmek ve kahkahayla bütünsel olarak ilgilenmektedir.

Çıkan sonuçlara göre, yetişkin bir insan günde ortalama 17 kez gülerken, bu sayı çocuklarda 40 keredir.

Gülmeye başlayan bir insan, ciğerlerinden saatte 100 kilometreye ulaşan bir hızla dışarıya hava vermektedir.

Bir insan yılda ortalama 6 bin 205 kez gülüyor.

Gülmeye başlandığında yüz kaslarından biri ağzın kenarını geriyor ve saniyenin 16'da biri kadar süren bir ses çıkarken beden de sarsılıyor.

Peki insanlar neden güler? Bilim adamlarına göre gülmenin üç nedeni var:

1- Gıdıklanma... İnsanın evrimleşme sürecinde ilk gülme nedeni...

2- Azot protoksitin... 19. yüzyılda etkisi keşfedilmiştir. Küçücük bir nefes bile önlenemeyen gülme krizine neden olabiliyor.

3- İnsanlar arasında en çok rastlanan türü ise psikolojik olanıdır. Yani Mizah....

***

Şimdiye kadar gülmekle ilgili yazdığımız, işin sadece bir yanı, konunun bilimsel olarak açıklanan yanıydı. Size biraz ön bilgi sunmak istedim. Asıl değinmek istediğim konu ise neden az güldüğümüzdür.

Değerli Global Pazarcık okuyucuları..... Gülmenin çok özel bir yanı var, o da bulaşıcı olmasıdır.

Eğer insanın ciddi bir üzüntüsü yada sorunu yoksa, (ölüm ,hastalık vs..) gülümseyen yada kahkaha atan birisine sanırım kimse kayıtsız kalamaz. Gülme gülmeyi tetikliyor... Bu da abartılmadığı sürece inanılmaz güzel bir şeydir.

Elbette fazlası densizlik bile sayılabilir.. Bunu şöyle düşünebiliriz: Etrafımızda gülen yüzler görmek istiyorsak, önce biz gülmeliyiz. Hemen karşımızdaki insanın yüzündeki kaslardan bazılarının ağzını çekmeye başladığını görürüz.

Peki durum böyleyken bir düşünelim bakalım: Gün içerisinde kaç kişiyi (oğlumuz, kızımız, eşimiz, arkadaşımız, ailemiz vb.) güldürebiliyoruz? Aslında bunu bilmeden yapıyoruzdur.

Peki bunu bilerek yaptığımızda nasıl bir etki olur? İnsanlarla karşılaştığımızda, onlarla konuşurken, sohbet ederken yada ufak sorunları anlatırken bile gülümseyebilirsek, yada en azından denersek nasıl bir etki olur?

Belki de gülen bir dünya yaratırız, kim bilir!

Yoğun stres altında olan günümüz modern insanı, nerdeyse gülmeyi unutma noktasına geldi. Gün içindeki sorunlar, yaşam zorlukları, faturalar insanın neşesini ve keyfini alıp götürmekte...

Faturalarla boğuşurken gel de gül!. Ama gülmenin bir avantajı ve kolaylığı var: Gülmek bedava... Nerdeyse hiç bir çaba sarfetmeden, sadece bardağın dolu tarafını görerek, birçok sorunu çözmek ve gülmek mümkündür.

Gülen bir dünya hayalinin gerçek olması dileğiyle....

Özlem Buğday

www.ars

Onurlu beyaz atlet

Peter Norman

Gençlik ve serdeki hafif anarşistlik...

1968 olimpiyatlarında 200 metrede altın ve bronz madalya kazanan Amerikalı iki siyah atletin, Tommie Smith ve John Carlos'un siyah deri eldivenli yumrukları havada, başları önde posteri yıllarca hayal dünyamızı ve asıl oda duvarlarımızı süslemişti.

İtiraf ediyorum ki, Aynur Çağlı'nın o muhteşem haberini okuyana kadar aynı karede önde duran, gümüş madalyalı Avustralyalı beyaz atlete hiç dikkat etmemişim. Adı Peter Norman imiş...

İşte bu atlet geçen hafta öldü. Haberin ve konunun tekrar gündeme gelmesinin sebebi budur.

Gelelim hikayeye... Mexico City'de 200 metre finali koşulmuş. Amerikalı (siyah) atletler Tommie Smith ile John Carlos birinci ve üçüncü gelirken, ikinciliği Avustralyalı (beyaz) Peter Norman kazanmış.

Madalya töreni için bekledikleri sırada, Carlos, Peter Norman'ın yanına gelerek sormuş:

- İnsan haklarına inanıyor musun?
- Evet, inanıyorum.
- Peki ya Tanrı'ya?
- Bütün kalbimle...

Bunun üzerine, iki siyah atlet kafalarındaki eylem planını açıklamışlar, Norman tereddütsüz katılmış:

- Ben eyleminizi destekleyeceğim, bana ne yapmam gerektiğini söyleyin!

İlk defa, o günler için müthiş bir provokasyon hatta devrim sayılacak bir eylem planlıyor iki genç adam: Amerika'daki ırk ayrımcılığını ve siyahlara reva görülen fakirliği ve ikinci sınıf vatandaşlığı protesto edecekler... Ama nasıl?

Fikir Norman'dan geliyor: bir çift siyah deri eldiven buluyorlar, sağ tekini Tommie, sol tekini John eline geçiriyor; fakirliği sembolize etmek için çıplak ayakla kürsüye çıkıyorlar, başları kederle öne eğik, sıkılı yumruklarını havaya kaldırıyorlar. Önlerinde duran beyaz atlet Peter Norman da, dayanışmasını göstermek için kalbinin üstüne 'İnsan Hakları İçin Olimpiyat Projesi Hareketi'nin kokartını iğneliyor. Amerikan milli marşı çalarken plan icra ediliyor ve eylem koyuluyor. Ve tabii (hatırlıyorum) dünya birbirine giriyor. Amerika ayağa kalkıyor. Olimpiyatlar bile gölgede kalıyor, dünya gazeteleri yumrukları havada siyah atletlerin fotoğrafını birinci sayfadan veriyor...

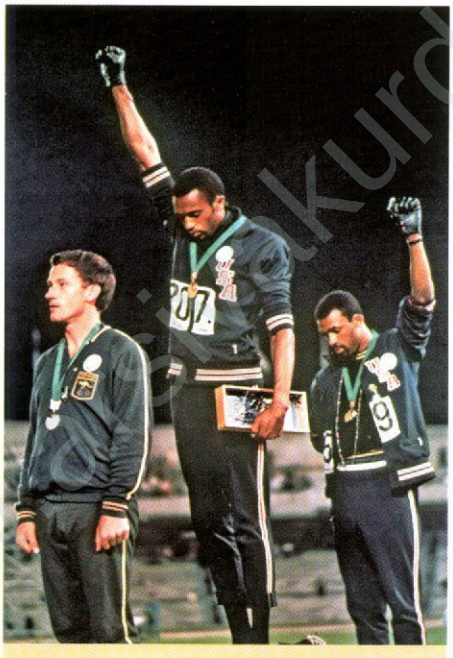

Amerikan Olimpiyat Komitesi iki siyahın spor kariyerini o saniye bitiriyor. Eylem amacına ulaşmış, Amerika'daki zenci azınlığın durumu dünya gündemine girmiştir. Smith ve Carlos spor hayatlarını (ve buna bağlı olarak geleceklerini) feda etmişler ama dünya tarihine geçmişlerdir. Dünyadaki yüz milyonlarca ezilmiş siyahın ilahı haline gelmişlerdir.

Peki ya Avustralyalı beyaz Peter Norman? Meslektaşım Aynur'un anlattığına göre, Norman'ın da hayatı kararmış. Tommie Smith diyor ki: "Peter, bir beyazdı. O günlerde siyahların haklarını savunma cesareti gösteren, onurlu ve belkemiği sahibi beyaz çok azdı. Peter, Avustralya'ya döndüğünde kimse yüzüne bakmadığı gibi, herkes tarafından yargılandı. Onun da atletizm kariyeri bitti, spor çevrelerinden dışlandı. Tehditler, işsizlik ve tecrit nedeniyle öyle sıkıntılı günler yaşadık ki, üçümüzün de ilk evliliği sona erdi."

Avustralya Devleti Norman'ı ölene kadar affetmemiş ama... Norman intikamını mezara götürmüş: 1968 Olimpiyatları finalinde ikinci olurken kırdığı 200 metre Avusturalya rekoru hâlâ, 38 yıl sonra kırılamamış.

Ölene kadar süren 'eylem kardeşliği'

İki amerikalı ve bir Avustralyalı 'lanetli' atletin o gün başlayan 'eylem kardeşliği' ve dostlukları ömür boyu sürmüş. Aradan geçen 38 yıl boyunca, yazışmışlar, buluşmuşlar, görüşmüşler. Ta, geçen hafta, Peter Norman evinin bahçesinde kalp krizi geçirip 64 yaşında ölene kadar.

Ve şimdi, aşağıdaki fotoğrafa iyi bakın:

Melbourne'de yapılan cenaze töreni. 'Onurlu beyaz atlet' Peter Norman'ın tabutu, Tommie Smith (solda) ve John Carlos'un omuzlarında! Üç 'eylem kardeşi' son kez omuz omuza...

Nazmi Hisarlı

www.sosyalkurdi.org

Posta ile gelenler...

Değerlerimize sahip çıkalım

İmam Dede Memi Zılfe Pülyan aşiretinin dedesiyim. Pazarcık Kültür Merkezi'mize bütün canlarımızın birlik beraberliklerini sağladıkları için minnettarım. Başta Halil İvecan, yönetim kurulu ve emeği geçen tüm canların Allah yardımcısı olsun. Onları kutlu- yoruz. Elif Ana ve Ali Kutte yardımcıları olsun. Benim de değerli canlarımıza bazı önerilerim var:

Matem muharrem ayında eğlence ve düğün olmamasını öneriyorum.

Yeni evlenen gençlerimiz İmam Cafer mezhebi üzerine dini nikah yapmalıdır. Bilhassa anne-babalar bu görevi yerine getirmeyi unutmamalıdır

Kirvelik: Kirvelik iki aile arasında kurulan mukaddesattır. Dostlukları inançsal bazdadır. Kız alıp vermezler. Kirvelerin çocukları kardeş sayılır.

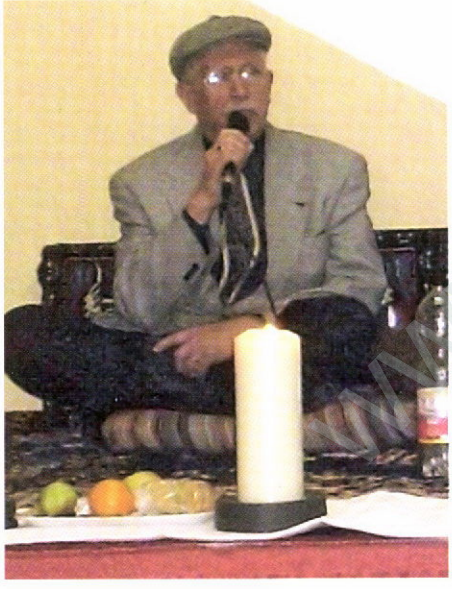

Musahiplik: Yedulla ayet Kuran'da ahiret kardeşi hakkında, her Alevi genci evlendiğinde musahip ikrarına bağlı olmak zorundadır. Yoksa kazançlarının bereketi olmaz. İşleri rast gelmez. Eğer bu kutsal görev yapılmamış ise öldüğü zaman on iki imam Ehli Beyt'in huzuruna eksik gitmiş sayılır.

Yani geleneklerimiz mukaddestir. Onları koruyalım, kendi değerlerimize sahip çıkalım.

İbrahim Aydın

Size şiirimi gönderiyorum

Pazarcık Bayramgazi köyündenim. Hiç okula gitmedim. Ama Allaha şükür, kendi çabamla bir ilkokulu bitirmiş kadar okuma-yazmayı öğrendim. Yalnız şöyle bir yeteneğim var, her neden etkilenirsem onun üzerine şiir yazarım.

1989'un Eylül ayında Almanya'ya geldim. 2006 senesine kadar Türkiye'ye gidemedim.

2006'da köye gittim, herkesi suskun halde gördüm. Köydeki yaşlıların halini görerek çok etkilendim. Düşündüm ki, küçük çocuklar öksüz kaldığında, karnı toksa sırtı bekse yaşıyor; ama yaşlıların öksüzlüğü çok zor. Onları evladından başka hiçbirşey teselli etmiyor.

Bunun üzerine yazdığım şiirimi gönderiyorum.

İbrahim İtmeç

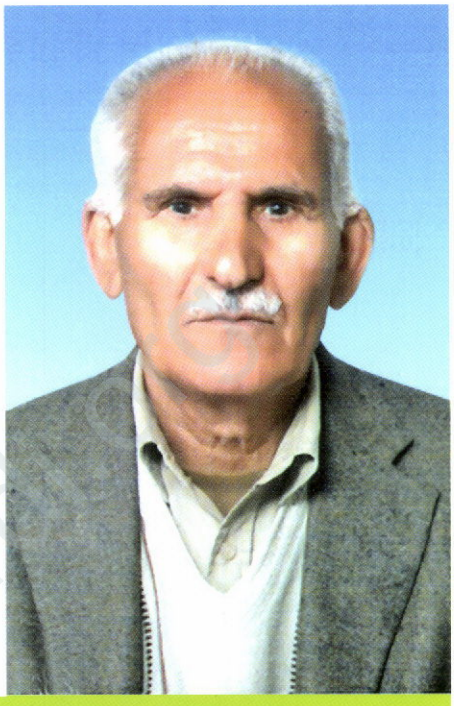

Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Yaşlı geliyor, geliyor dura dura
Gençler sanmasın ki
kendilerine gelmez sıra
Beyler Avrupa'da yaşlıları
düşmüş sıfıra
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Herkes çocukları Batı'ya saldı
Gidenler mekan kurup orada kaldı
En büyük darbeyi anne babalar aldı
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Anne babalar hep evlat
arkasında koşmuş
Onlar gidince evlat hasretiyle
ciğerleri pişmiş
Takat kalmamış yatağa düşmüş
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Anne babalar yatağa düşmüş
gören yok
Halini sual edip hatırını soran yok
Bir dilim ekmek bir tas su verenin yok
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Köyüm harabe olmuş
her tarafı otlar basmış
Yaşlılar yatağa düşmüş ceketleri
askılara asmış
Ben buna yanarım, sanki insanlar
birbirine küsmüş
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

Hey ağa hey beyim
Nerde senin benim köyüm
Duvar diplerinde boynu bükük anne
babalara ne deyim
Ahh ıssız öksüz sessiz köyüm

www.arsivakurdi.org

Rozerin *Lüdenscheidt-Almanya*
Rozerin. Pazarcık'ın zeytin gözlü güzel çocuğu. Resimlerini ilk gördüğümde çok mutlu oldum. Bende bıraktığı izlenim, ne kadar mutlu bir çocuk olduğuydu. Onun resimlerinde kırmızı kalpten uçurtmalar, mutlu çocuklar ve gülen balinalar var. Mavi okyanuslarda gökkuşağı altında masmavi balinalar. Uçurtmalarından kırmızı kalpler, hayallerinden pembeler ve kara gözlerinden mutluluk hiç eksilmesin Rozerinciğim!

Şimdiki çocuklar harika

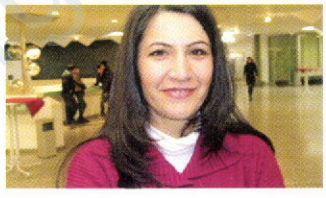

Özlem Buğday

Asmin *Köln-Almanya*
Asmin... Adı güzel kendi güzel çocuk... Annesine sevgisini öyle gizli gizli anlatıyor ki; şaşırmamak, hayran kalmamak elde değil. Kahverengi tayın perçeminde pembeden bir fiyong, aynı atınki gibi. Belli ki annesine benzemek istiyor. Belki de sırf bu yüzden yaptıklarımıza dikkat etmeliyiz. Etmeliyiz ki pembe fiyonklu taylar çiçekli bahçelerde annelerinin yanında rahat rahat yemlerini yesinler....
Yeşil, kahverengi, kırmızı, sarı... Renklerin hiç solmasın Asminciğim!

Aylin *Avignon-Fransa*
Selam sana bu sayımızın muzip kızı... Çocuklarımızın yaptığı her bir resme ayrı bir heyecanla bakıyorum. Çünkü her biri ayrı bir bilmece.... Hem de cevapları içinde olan bir bilmece. İşte size yatağından fırlamış, çizgili elbiseli ve başında beresiyle hapishane kaçkını gibi bir ördek. Bir eli sarı diğeri siyah. Ben muzip bir çocuğum, bana bakın diyor. Hem gözleri hem de ağzı bağırıyor, beni görün diyor. Gözleri, ağzı, kolları açık bir ördek.
Aylinciğim kollarını hep böyle kocaman aç ve güzel olan her şeye öyle bir sarıl ki güzellikler seni hiç bırakmasın....

www.arsivakurdi.org

GLOBAL Pazarcık

Global Pazarcık Dergisi
Bunsenstr. 3 · 51145 Köln · E-Mail: pazarcik@gmx.de
Bankverbindung Sparkasse KölnBonn **Konto-Nr.** 1900351907 **BLZ** 37050198
IBAN DE62 3705 0198 1900 3519 07 **SWIFT-BIC** COLSDE33